

#6
2015

Суснівства

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ

Знай важливе, дій рішуче!

ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ ЄВРОІНІЦЬВІЩІЯ

ЗМІСТ

Вступне слово	3
Новини	4
Записи з мережі	6
<i>Юрій Олійник</i> Ультраліберальні основи ЄС	12
<i>Пол-Сміт Ващук</i> Євроінтеграція: суть та альтернативи	14
<i>Сергій Чаплигін</i> Homo incognito	16
<i>Петро Андрієнко</i> Ліволіберальний синтез – химерний гегемон	17
<i>Ендрю Гамільтон</i> Європейська інтеграція та глобалізація	19
Європа заново відкриває націоналізм. <i>Переклад Наталії Бучкович</i>	23
<i>Юрій Ноевий</i> Расистські суспільства лібералізму	26
<i>Конор Вінланд: «Наші економіки утримуються міжнародними банківськими картелями»</i> <i>Розмовляла Олена Семеняка</i>	35
<i>Петро Вознюк</i> Європериферія	37
<i>Юрій Ноевий</i> Розщеплення статі	38
<i>Максим Галицький, отець Андрій Пальчик</i> Система європейських цінностей	39
<i>Юрій Олійник</i> Зайвість людини у ліберальній утопії	40
<i>Андрій Плига</i> Екологізм і Батьківщина	41
<i>Жеральд Пішон</i> Громадянська війна на порозі А що, як Гійом Фай мав рацію? <i>Переклад Онисії Гарай</i>	43
Інтерв'ю з Марко. Розмовляла Олена Семеняка	44
<i>Smierc Polarstern</i> Європейська цінність	47
<i>Грег Джонсон</i> Грандіозний націоналізм <i>Переклад Юрія Олійника</i>	48
<i>Едуард Юрченко</i> Євросоюз проти Європи: квазіімперія проти імперії	50
Расизм проти білих: хроніка окупації Франції <i>Переклад Онисії Гарай</i>	52
<i>Олена Семеняка</i> Репортаж про «День пам'яті Людовіка XVI-2015»: Українська революція: перспективи традиціоналістичної реставрації	54
<i>Дмитро Савченко</i> Stato Forte – рецепт лагідного тоталітаризму	56
<i>Ігор Токовенко</i> Революція і робітники	58
<i>Ігор Загребельний</i> Імовірність міжнародної ізоляції України як шанс і ризик	60

Журнал «СУСПІЛЬСТВО»

Головний редактор:
Юрій Ноевий

Редакція:
Олена Семеняка,
Святослав Вишинський,
Олександр Маслак,
Юрій Олійник

Дизайн та верстка:
Eugene Dudar

Контакти редакції:
тел. 097-147-96-67,
noevyj@gmail.com

ЄС – анти-Європа

Європейський союз перетворився із економічного і потім геополітичного на ціннісний проект. У цьому полягає завершення його розвитку на основі ультраліберальних ідей. Вони засадниче суперечність європейським цінностям – Бога, нації та республіканським і військовим чеснотам.

В основі задуму ЄС – не демократія, а політична мережа індивідів. Вершина її становлення – антисуспільство постлюдей – постмодерністський хаос зв'язків між приватними особами та раціональною анонімною владою наднаціонального центру в Брюсселі.

Політичний режим такого мережевого суспільства – ліберальна диктатура прав людини, гендеру, толерантності, політкоректності, мультикультурного расизму. Адже демократія своїм основним поняття і тлом здійснення має народ, а не мережу індивідів. Демократія є справою конкретного народу і його територіальних громад.

ЄС – антихристиянський проект. Це антинаціональний проект. Це антидержавний проект.

У цьому сенсі прикметник у назві має протилежний зміст: ЄС – це анти-Європа. ЄС – це частина трансатлантичного таласократичного об'єднання на чолі із США. ЄС – це ліберальний проект.

Тому безперечно, що перемога євроінтеграційної стратегії в Україні – це програш українського націоналізму: самостійність і незалежність – речі не сумісні із українофоною ідеологією ультралібералізму.

Сучасна Русь – Україна – надбання нашої історії. Це Русь свята, козацької звитяги, визвольних змагань. І Русь майбутня – Русь небесна – духовного і вольового чину.

Сьогодні Русь затиснута між двома ворогами: вкотре повтореною агресією Азії у вигляді атаки Московії та вимушеною через війну співпрацю із Заходом на його умовах. Як і в часи Данила Га-

лицького, якому були надані пусті обіцянки допомогти у війні проти монголів, сучасні лідери Заходу не дотрималися свого слова, даного у Будапештському меморандумі.

Юрій Носенко

Євроінтеграція відтак насправді є приєднанням до Заходу як економічної та культурної периферії та геополітичного буферу перед Московією.

У Революції гідності політично переміг антинаціональний ліберальний «Євромайдан» і програв націоналістичний Майдан. До влади прийшли інші олігархи та їх нові ліберальні виборчі проекти. Користуючись слабкістю України та антинаціональним режимом, Захід і його групи впливу нав'язують нам свою екстремістську і ксенофобну ідеологію.

Євроінтеграція відтак насправді є приєднанням до Заходу як економічної та культурної периферії та геополітичного буферу перед Московією.

У таких умовах важливо продовжити активну боротьбу проти антинародних, ворожих до української культури і традицій цінностей і їх пропагандистів.

Не можна зрадити наше минуле і майбутнє.

Українці повинні зупинити євроінтеграцію на умовах олігархів і лібералів. Якщо хтось і має право вести переговори, то тільки ті представники громадян, які готові розвивати українську культуру і не здавати інтереси держави.

Українці повинні підтримати народну боротьбу в країнах ЄС за повернення Європи і знищення цього «Європейського союзу».

Бо наше майбутнє – це майбутнє Європи корінних народів. Це завтра визволеної Європи для європейців.

Добровольчий рух поставлений на коліна олігархами

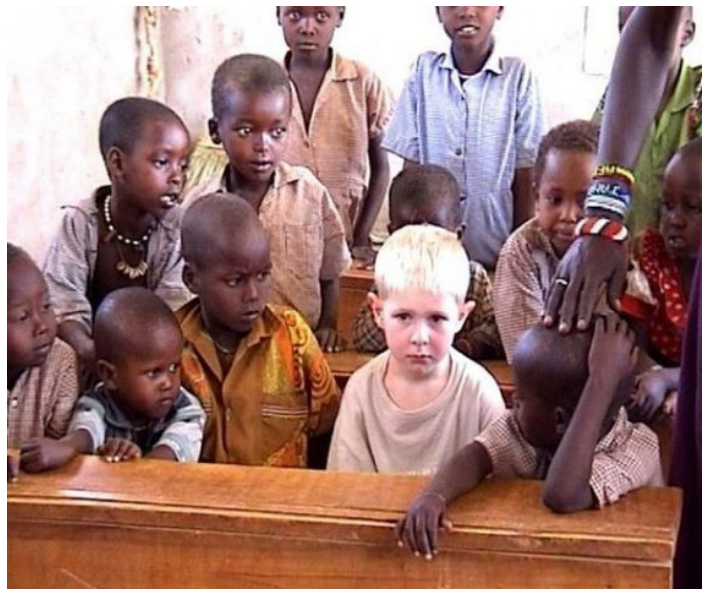

Завершується перемогою кампанія Президента-олігарха Порошенка проти добровольчих батальйонів. Більшість із добровольців увійшли у склад МВС або Міоборони. Антинародна Верховна Рада відмовилася спеціальним законом про добровольчі з'єднання легалізувати їх. Натомість була запущена інформаційна кампанія проти добровольців, що нібито необхідно увійти у єдину армію. Націоналізм, який і сформував ці батальйони, не зміг забезпечити політично справу їх

інституціоналізації. Олігархам необхідно зруйнувати революційно небезпечну мережу добровольців. Натомість українці готуються до антиолігархічної революції. І як тільки стратегічно стабілізується війна, вже не кажучи про завершення війни, вона має початися.

Окупанти воюють між собою

У Франції триває війна між французами та ліво ліберальною системою, французами та окупантами з Африки та Азії. 7 січня 2014 року у Парижі відбувся напад на редакцію ультра-лівого сатиричного журналу “Charlie Hebdo”, в результаті якого загинуло 12 людей. Відповідальність взяли на себе як організація “Аль-Каїда в Ємені”, так і Ісламська держава Іраку та Леванту. Шкода, що місцеві християни не вчинили щось караюче, але м'якше супроти ворогів віруючих європейців. Адже редакція журналу публікувала обурливі карикатури, покликані висміяти релігійні та культурні цінності народів світу та поширити ідеї лівого екстремізму. Поряд з мусульманами предметом глузування стали християнські святощі, зокрема Свята Трійця. Марксисти та ультраліберали розпочали акцію “Я – Шарлі” через загрозу власній культурній гегемонії. У ній релігію максимально витискають з суспільства під гаслами «свободи слова», тоді як критика сучасної толерантності чи окремих історичних фактів 20 ст., захист традиційних цінностей призводить до обурення та використання державних механізмів для переслідування інакомислячих. В той же час тисячі християн – жертв ісламістів у Нігерії та на Близькому Сході, українців, вбитих російськими окупантами на Донбасі, заслуговують лише на формальні співчуття та “глибоку стурбованість”.

Олігархи та ліберальні партії продовжують війну проти України

З грудня 2014 р. Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк провадить кампанію за масштабну приватизацію державного майна. Планується виключити з переліку об'єктів державної власності, що не підлягають приватизації, 1200 об'єктів з сукупних 1500. Йдеться про підприємства та об'єкти інфраструктури, що відіграють ключову роль для національної безпеки – науково-дослідні інститути оборонної галузі, «Укрпошту», підприємства «Укрзалізниці», морські порти, Дунайське пароплавство. Більшість з них приносять дохід у бюджет, а головне – від корнтролю за ними залежить ефективне управління країною. Навіть в США до 40 % підприємств знаходиться у державній власності. Уряд Яценюка проводить екстра капіталістичний експеримент над Україною за порадами ультраліберальних екстремістів. Не може держава під час війни відмовлятися від оборонних та інфраструктурних об'єктів. Під час Революції Гідності широко звучали гасла повернення вкраденого олігархами у державну власність – терпер же уряд чинить навпаки. Подібна політика призведе до подальшого зубожіння населення, надзбагачення і так багатих і продовження національної революції.

Війна продовжується

«Мир план Порошенка» приречений на провал. З січня 2014 р. і досі триває активна фаза бойових дій на території Донецької та Луганської областей. Знищених проросійських бойовиків повністю замінила армія Російської Федерації. Не зважаючи на чисельні жертви серед мирного населення (зокрема біля Волновахи, в Маріуполі) та потужний артилерійський обстріл, бойовикам не вдалось досягти значних результатів у прориві лінії оборони, за винятком часткового контр-

ролю за Донецьким аеропортом (який після руйнувань втратив тактичну цінність). Тактичне оточення Дебальцевого показали, що досі залишається актуальною люстрація серед ставлеників Порошенка у міністерстві оборони. У той же час дипломатична активність офіційного Києва залишається невиразною, апелюючи до неvigідних та недіючих Мінських угод. Попри визнання Росії країною-агресором, досі не введений військовий стан, що у випадку зовнішньої агресії передбачається законодавством. Натомість в Донецькій та Луганській областях проваджено режим надзвичайної ситуації, який не передбачає умов військової агресії. Крім того, дії військових підрозділів залишаються слабо координованими, тоді як військовий стан передбачає чітку структуру на чолі зі ставкою Головнокомандувача – Президента, на якого покладається відповідальність за ведення бойових дій.

Ісламісти на марші

У грудні 2014 р. іракським збройним силам вдалось відновити контроль над містом Бейджі та потужним нафтопереробним заводом. Це перший результативний контрнаступ проти Ісламської держави Іраку та Леванту за рік. Восени з допомогою США Багдад зміг частково відновити армію, що була розбита під час літнього наступу ісламістів. В той же час США почали безпосередні авіаційно-бомбові удари по позиціях ІДІЛ. Проте наступ ісламістів лише пригальмований. За минулий рік останні змогли створити діючу військово-орієнтовану економіку, досягли значних результатів в інформаційній війні на довколишніх територіях Сирії, Іраку та Йорданії. В той же час авіаційні удари малоефективні проти мобільних підрозділів, що пересуваються пустелею.

Олена Семеняка

facebook.com/olena.semenyaka

15 березня 2015 р.

Суверенітет України і євроінтеграція – взаємовиключні речі. Ми воюємо самі. І без військової допомоги.

Їхні кредити в умовах збереження олігархії виглядають як легітимація найбагатших злочинців і допомога їм зекономити свої мільярди.

ЄС хоче розширити свою зону окупації, так само як і Росія. Хоч і роблять вони це різними шляхами, а корінні європейські народи і там, і там щасливими не є. Їхнє існування постійно ставиться під сумнів Брюсселем і Москвою.

Ігор Загребельний

facebook.com/ihor.zahrebelnyj

25 квітня 2015 р.

Аби скинути Хряка, українцям довелося здійснити ряд систематичних дій, які з точки зору вітчизняного (внутрішньо-окупаційного) законодавства є або адмін-правопорушеннями, або кримінальними злочинами.

Кожен, хто був на Майдані, як мінімум узяв участь у незаконному мітингу. Далі ідуть хуліганство (як адмінка, так і кримінал), захоплення адмінбудівель, непокора працівникам міліції, напади на громадян з нанесенням тілесних ушкоджень різного рівня тяжкості, викрадення людей (незаконне позбавлення волі) і тортури, незаконне володіння зброєю, напади на працівників міліції та інших представників влади, пошкодження чужого майна, убивства (міліціонерів, бійців ВВ, тітушок).

Як ви гадаєте, чи можна відбити московську агресію, не порушуючи норм неокolonіального законодавства?

24 квітня 2015 р.

Я сподіваюся, в Україну незабаром повернуться славні часи коли під час акцій протесту гинутиме хоч декілька бандитів із числа МВС та тітушні...

17 квітня 2015 р.

Величезною проблемою є те, що чимало мешканців України ще не звиклися з тією думкою, що українець має право на силу. Проте українські патріоти мали, мають і будуть мати право на боротьбу за інтереси української нації!

4 квітня 2015.

Націоналізм – це комплексний потяг до Блага, до звернення Божої волі. Націоналіст - це людина, котра впорядковує життя, поборює зло і утверджує добро. Націоналізм прагне не просто забезпечити основні права нації в умовах національної держави, але й вести націю до блага в усіх вимірах. Тому сучасний націоналізм неможливий без екологічної свідомості.

Юрій Ноєвий

<https://www.facebook.com/yuriy.noievyj>

29 квітня 2015 р.

Лібералізм толерантний тільки до лібералізму. Як і комунізм єдино революційний.

Бути лібералом - мати право вибору. Не бути лібералом - значить помилятися і бути фашистом, комуністом, християнином.

Ультраліберальне мислення засіло у значної частини нашої інтелігенції, журналістів. Освітні програми правознавства, політології, соціології – начисто індивідуалістичні, антидержавні, антихристиянські і ліберальні.

Небезпека в тому, що лібералізм в Україні видає націоналістичний Майдан за Євромайдан, українські цінності за європейські, а ті не називає ліберальними, а підмінює поняття і говорить про європейськість.

Євроінтеграція – це таке саме зло, як і геополітичні проекти Росії.

Так, у нас війна. Однак вона за незалежність, а не за злив нашого суверенітету Брюселю.

Екстремальне антиукраїнське мислення говорить, що Україна повинна відмовитися від національної культури, бо вона антиєвропейська - християнська (чи комусь язичницька), національна, гомофобна, нетолерантна і не політкоректна, із дірковими кордонами, не феміністська і праволюдська.

Усе це мислення має хороше фінансування з боку Заходу. Однак і українофобні олігархи вкладають в це гроші і їхні ЗМІ показують-пишуть про це. 5 канал, Українська правда. Мені смішно, як вони говорять про Євромайдан)))

Ясно одне, що колективний Путін сидить і в Брюселі, і у Вашингтоні.

7 квітня 2015 р.

Треба взятися до організації християнської мережі з політичної дії. Для всіх християн. - Загальна християнська дія.

Педераста лобіюють антинародні екстремістські речі. Ми можемо їм протидіяти і самі просувати зміни. Зокрема до Конституції. Соціальною цінністю має бути в Україні християнство і українці. Бо наша історична ідентичність така, ми як нація сформувалися як такі. Всі інші повинні також мати рівні права. Однак розвивати нашу культуру під тиском Заходу і антихристиянського індивідуалізму не можна.

Пасивність церков усіх - досить велика. Розділяти, що цезарю, а що Богові - вже не правильно. Треба діяти тут. Церква має бути воююча.

18 березня 2015 р.

Приклад ліберального дибілізму. Хоча сенс останніх двох слів однаковий.

ЗМІ повідомили: Реформи в Україні вийшли на прийнятні темпи. Про це свідчить Індекс моніторингу реформ (ІМоРе), який складається групою економістів VoxUkraine.

Такий стрибок викликало насамперед рішення НКРЕКУ суттєво підвищити тарифи на тепло і газ для населення. На думку експертів, це найважливіша реформа за весь час від грудня, тому що дозволить знизити дефіцит державних фінансів і стимулюватиме енергозбереження.

Олег Тягнибок

<https://www.facebook.com/oleh.tiahnybok>

27 квітня 2015 р.

Вихідними на Черкащині традиційно взяв участь у вшануваннях Героїв Холодного Яру. Цього року заходи були особливими, адже на рівні з холодноярцями ми пошанували сучасних героїв, які виборюють українську незалежність сьогодні.

У суботу вулицями Чигирини нинішні українські бійці пройшли маршем поруч із комбатантами УПА – ці обидва покоління борців за Україну надихалися чином Холодного Яру. Самі ж вшанування були націоналістичними за духом, як ніколи. Близько тисячі побратимів-свободівців, що у складі різних формувань воюють за українську землю, об'єдналися в «Легіон Свободи», який було освячено на святій чигиринській землі. На Черкащину прибуло близько трьох з половиною сотень свободівських вояків – ті, хто в ротатії або проходять реабілітацію.

Ігор Гаркавенко

<facebook.com/profile.php?id=100000051389055>

26 квітня 2015 р.:

Якщо хтось думає, що перспективність «проростання насіння націоналізму» залежить від суто кількісної «широти посіву», чи-то у ЗМІ, чи-то у кількості фракцій, він сильно помиляється, тим більше, якщо не гидується домагатися «такого успіху» за допомогою тимчасових прихильності і заступництва ліберально-олігархічної дійсності.

Націоналізм – це не агрономія. Це жива легенда.

Унікальними умовами народження цієї поетичної, романтичної і від Бога дикої рослини завжди є мужній конфлікт з історичною, матеріальною дійсністю.

Актуальний український націоналізм, своєю молодістю, енергією і масовістю, небаченими зараз ні на Заході, ні на Сході від нас, зобов'язаний драматичною відданістю своїй ідеї одного маленького і непоказного провідника, своїм вибором на користь ідеї нації, що поставив себе у стан конфлікту як із рейхом, так із СРСР, що заплатив за один день тріумфу трьома роками Заксенгаузу, а після і смертю...

21 квітня 2015 р.

Нещодавно ти був щасливий... Струм, всесвітньо-історичної, подієвої важливості пробігав через твоє тіло, як священний вогонь, передаючись від тебе іншому...

Зовсім нещодавно, місце твого останнього проживання було місцем, в якому вирішувалась доля всього найсвітлішого і святого...

Зовсім нещодавно завершився той час, що прийшло раптово і здавалося назавжди, але, як і все святе, що здається ілюзією і сном... той час, на який твій побут втратив межу, що відділяє його від буття; час, в якому ти не знав, чи знаходишся ти на звичайній міській площі чи вже у валгалі...

Ця дійсність із пластівців попелу, сніжинок і крапель крові, є правий берег Дніпра чи Небесний Єрусалим...

Юрій Олійник

facebook.com/юра_олійник

30 квітня 2015 р.

28 квітня день створення Дивізії Галичина. Вічна пам'ять і пошана ветеранам! Хоча вони воювали за окупаційну армію, проте вибрали менше зло, ставши в обороні Європи від большевицької навали червоних безбожників.

18 квітня 2015 р.

Аваков зажрався. Справи майдану не розслідувані, величезна корупція в уряді Яценюка, а він перекидає з хворої голови на здорову, просторікуючи про неіснуючі кримінальні справи. Натомість страта ворогів України Бузини і Калашникова (причетного до вбивства Небесної сотні) відразу викликає реакцію. Воно й зрозуміло – образили колишніх небожителів, яких простим українцям чіпати не можна (а то, боронь Боже, адекватно оцінять камарилью Пороха-Яценюка).

Андрій Ілленко

facebook.com/andriy.illenko

21 квітня 2015 р.

Урядовий проект про тотальну приватизацію не розглянутий. Олігархічне лобі не назбирало голосів. Але розслаблятися ще рано.

Сьогодні уряд знову намагається проштовхнути приватизацію понад тисячі підприємств. В тому числі стратегічних та прибуткових.

Під час війни, за безцінь, за непрозорими схемами, знову для своїх олігархів.

Нагадую, Майдан стояв не за те, щоб олігархи остаточно дограбували Україну. Але саме таку перспективу нам готує уряд.

P.S. І не треба вішати нам локшину на вуха про “ефективних власників”. Знаємо ми цих “ефективних власників”. В 90-х роках все віддавали так само і виключно “ефективним власникам”.

В результаті виникла “ефективна” модель економіки з найнижчою зарплатою в Європі, сваволею монополій і тотальною корупцією.

4 квітня 2015 р.

Два універсальних аргументи захисників чинного уряду.

1. Всі, хто критикує уряд і вказує на факти корупції - це рука Москви.

2. Всі, хто критикує уряд і вказує на факти корупції - це популісти.

Більше аргументів нема.

У мене виникають питання:

1. Можливо рука Москви – це ті, хто цинічно грабують знекровлену державу, тим самим послаблюючи її перед зовнішній ворогам та наближаючи антиукраїнський реванш?

2. Можливо популісти – це ті, хто обіцяли на останніх виборах та в коаліційній угоді одне, а зараз роблять абсолютно протилежне? Хто завідомо розповідав народу казки, щоб дорватися до омріяних кабінетів та потоків, а зараз вбиває віру людей у зміни?

Андрій Білецький

facebook.com/pages/Андрій-Білецький

7 квітня 2015 р.

Солдат існує для того щоб воювати, а якщо треба – загинути! І я точно знаю – солдат не бажає, щоб його ім'ям прикривали боягузтво і зраду, здачу нашої землі. Тож, «господа», не прикривайтесь нами і потрудіться називати все своїми іменами: солдатів – солдатами, героїзм – героїзмом, а своє боягузство – боягузством!

Дмитро Ярош

facebook.com/dyastrub

28 квітня 2015 р.

Щиро дякую Братам по зброї - Десантникам - за розуміння ситуації.
Незважаючи на бажання багатьох ворогів України зіштовхнути у смертельному герці добровольців і армійців, впевнений, що у них нічого не вийде.
Разом - переможемо!

27 квітня 2015 р.

Відродження українських козацьких традицій, мілітаризація свідомості українського народу, Конституційно закріплене Право на володіння і використання вогнепальної зброї українцями - основи Національної безпеки держави.

Олександр Маслак

facebook.com/olexander.maslak

16 березня 2015 р.

Як щиро і безпосередньо. Одна грантова контора вимагає ліквідувати всі держтелерадіокомпанії, віддати їй частоти, приміщення на Хрещатику і назвати це все “суспільним телебаченням”. І яке обґрунтування - нас фінансують з-за кордону, тому ми хороші і красиві.

Олександр Бобко

<https://www.facebook.com/obobko>

16 березня 2015 р.

Існують слова, які оголошені святими і непорушними, проти цих слів не можна виступати, щоб за ними не ховалось. Ринкова економіка, приватизація, реформи, суспільне мовлення, євроінтеграції. Жоден політик ніколи не скажи проти цього бо буде оголошений не прогресивним, агентом москви, ітд ітп. От тільки потім чогось всі дивують чому немає грошей на армію, нікому рити окопи. чому немає бабла в бюджеті. Цікаво хоч якась партія зможе вписати в програму “ми на..ю вертіли реформи від МВФ разом з суспільним мовленням”? Я б за таких навіть би проголосував.
Цікаво коли небайдужа патріотична громадськість зрозуміє що грантожери, фонди і наєми зі скріпіном такі ж вороги по суті як і песков з путіноїдами?

Едуард Юрченкоfacebook.com/traditionns*30 березня 2015 р.*

30 березня пішов в вічність Дмитро Іванович Донцов... метр українського традиціоналізму... послідовний борець проти проникнення лівацької чуми в український національний рух... прихильник старої, істинно української України... України князів та гетьманів.. України мудрої, мужньої та шляхетної еліти... України великої та імперської...

Дмитро Іванович кинув виклик антиукраїнській брехні про "вічно пригнобленого українця-раба"... він відкрив ПРАВДУ ПРАДІДІВ ВЕЛИКИХ... правду про українця вільного...українця пануючого... Він не проявляв себе як монархіст, але з симпатією ставився до монархії і активно співпрацював з гетьманським рухом.

Його спадщина ще чекає на опрацювання і не тільки в національному, але й всесвітньому масштабі. Впевнений, пану Донцову є що сказати повстанцям проти сучасного світу. Традиціоналістська складова його спадщини знадобиться не тільки українцям.

Нехай найкращим монументом стане Донцову відроджена у всій величі Традиційна Україна-Русь, слава якої засяє по всьому світові, світові консервативної революції, що перемогла, світові натхненному вічними ідеалами Вірності, Ієрархії та Честі...

The word "facebook" is rendered in a 3D, white, sans-serif font. The letters are thick and have a slight shadow underneath, giving them a three-dimensional appearance. They are set against a dark blue background that has a subtle gradient and a faint reflection of the letters below.

Ультраліберальні основи ЄС

Юрій Олійник

Європейський Союз – явище, що бере початок з повоєнних часів, коли Франція, Західна Німеччина, Італія та країни Бенілюксу (Люксембург, Бельгія, Нідерланди) створили «Європейське об'єднання вугілля та сталі», «Євроатом» та

товарів. Протягом наступних 40 років структура поступово еволюціонувала, нерідко з паузами та проблемами (особлива позиція Великобританії після її доєднання, демарш Франції проти розширення ЄЕС у 1963 р. і т.д.). Поступово кристалізується уявлення про бажане майбутнє на основі свободи

мови від суверенітету засновників ЄС, окреслювали керівні структури Союзу (Європарламент, Європейська комісія), а також утверджували перехід до спільної валюти – євро (в «старій Європі» – з 2000, далі поступове розширення зони, крім Великобританії).

Тепер ЄЕС стає Європейським

інші структури. На другому етапі створюється «Європейський економічний союз» – спільна економічна та митна зона (Римський договір 1957 р.). Спершу мотив інтеграції був суто економічний (з додатковим розрахунком уникнути нового конфлікту в Європі), спрямованим на створення спільного ринку

внутрішнього руху 4 елементів – продукції, капіталу, робочої сили та послуг. Поступово ці ідеї закріплюються в університетах, транслуються через популярних ліберальних мислителів. Врешті у 1992 р. установлений фундамент третього етапу – Маастрихтські угоди, що закріплювали часткову від-

Союзом, до спільного торговельного та митного простору додається взаємне відкриття кордонів та створення єдиної політики щодо зовнішніх мігрантів. У 1997 р. підписаний Амстердамський договір, що обмежує суверенітет окремих держав у справах судочинства, боротьби зі злочинністю, а та-

кож зовнішній політиці. Початковий успіх (поряд з ефективним розширенням на схід – у 2004 р. приєдналися 10 країн від Естонії до Кіпру) сприяв актуалізації переходу до четвертого етапу – фактичної конфедерації зі спільним Конституційним договором, який був винесений на референдум на поч. 2000-х. Однак Франція та Нідерланди її не підтримали.

Початок економічної кризи, зростання проблем з мігрантами з країн Азії та Африки, незадоволення окремих країн своїм місцем (від Франції до Греції) сприяли зростанню дезінтеграційних настроїв. Останніми роками євроскептицизм все більше поширюється, однак бюрократія Брюсселя пропонує все нові варіанти посилення інтеграції (навіть у військовому плані). Висувається інша альтернатива Конституції – Лісабонський договір (з 2007 р.). Це фактично конституція без формальних ознак, що дозволило не виносити її на референдум, ратифікувавши силами національних парламентів (з 2009 р. у дії). В Лісабонському договорі, зокрема, усувається принцип консенсусу – згідно якого всі держави повинні підтримати певне важливе рішення, щоб воно вступило в силу (через це ЄС часто був недієздатним у питаннях, ключових для інтересів окремих країн). Тепер рішення мали би прийматись кваліфікованою більшістю. Окрім того, посилюється роль центрально-

го управління (введений інститут Голови ЄС), розширюється обсяг спільної з національними урядами компетенції ЄС (зокрема в ухваленні міжнародних договорів).

Особливо цікавий момент в Лісабонському договорі – легітимізація «Хартії з прав людини» (хоча поки що в напівобов'язковому форматі – Чехія та Ірландія від неї відмовились). У розділі 2 («Свободи») в арт. 15 негражданам гарантуються рівні умови праці поряд з громадянами ЄС (тоді коли національні уряди передусім повинні дбати за інтереси своїх виборців та громадян), що лише підживлює міграцію з бідніших регіонів. У розділі 3 («Рівність») в арт. 21 серед іншого забороняється дискримінація на основі сексуальної орієнтації. Це перша у документі такого рівня заборона нібито дискримінації сексуальних меншин у світі (як відмітили прихильні правозахисники), і засіб нівеляції законодавства окремих консервативних країн. Також там захищаються права дітей та літніх, однак не вказано вікових меж (що дозволяє існування абортів). Повсюди захищаються права на свободу совісті та релігії без врахування християнської основи Європи (окрім заборони клонування).

Нівеляція традиційних європейських цінностей почалась ще з попередніх договорів. Вже у ст. 10 Римського договору (1957 р.) декларується намір боротися з сексуальною дискримінацією. У

Маастрихтському договорі згадуються «універсальні цінності – недоторкані та невід'ємні права людської особистості, свобода, демократія, рівність та правова держава», які навіть європейці по-різному трактували – не згадуючи про інші народи планети. Натомість підкреслюється особлива охорона прав меншин і плюралізм – що дискримінує більшість. Як і в Маастрихтському договорі, так і в неприйнятому Конституційному договорі відзначається розмита роль «релігійних, культурних та гуманістичних джерел» тих-таки «універсальних цінностей». У Лісабонському договорі релігійні джерела перенесені на друге місце після культурних. Більше того, попри визнання ролі національного законодавства, на практиці європейська бюрократія всіляко намагається нав'язати радикальне прочитання «універсальних цінностей» (зокрема щодо Греції, в якій постійно вимагають дозволити доступ жінок на св. Гору Афон).

Таким чином, основа ідеології ЄС – ліберальні цінності в екстремістському прочитанні, що видаються за універсальні. Оскільки нації ЄС не сприймають цих ідей, їх легітимізують з чорного боку, по можливості обходячи референдуми та відкрите обговорення без таврування більшості «нетолерантними фашистами». Знищення сім'ї, тотальна секуляризація – мета, відкрито проголошена документами ЄС.

Євроінтеграція: суть та альтернативи

Пол-Сміт Вацук

Ще з часів в і д н о в - лення незалежності в 1991 р. колоніальна еліта в Україні агресивно нав'язує думку про те, що кінцева мета життя – євроінтеграція. «Євроінтеграція» – це початок і кінець всього сущого і несущого. Влада може змінитися, президент може змінитися (або втікати з країни) – але «євроінтеграція» неодмінно залишиться серцем цього гнилого тіла за будь-яких умов. Україна чи не єдина країна у світі, яка прикрашає державні будівлі символікою союзу, до якого сама не входить – а саме символікою європейського союзу, яка присутня на ряді державних будівель і часто присутня на офіційних заходах. В очах іноземців, це виглядає як цирк.

Так чи інакше, підтримка курсу на ЄС дуже потужна у всіх найбільших олігархічних ЗМІ, що має викликати підозри сам по собі. Як нам – українським націоналістам – бути в цій ситуації?

ЄС: ідеологічний, а не політичний, союз

На відмінну від України, верхівка ЄС складається зовсім не з корумпованих, безідейних політичних проституток та бандитів, готових продаватись будь-кому за гроші. ЄСом керують глибоко

ідейні люди, готові йти до кінця заради своїх ідей в які вони щиро вірять. Мета їхнього життя – поширення цих ідей. В основі цих ідей лежить ненависть до будь-чого національного та релігійного, як великих перепон у побудові світу споживачів без кордонів. Головний ворог для еліти ЄС – націоналісти будь-якої нації.

Ідеологічні союзи не підлягають змінам зсередини. Звісно, що в кожному союзі є об'єкти, які перебувають під більшим чи меншим впливом центру. В ЄСР, скажімо, центр менше впливав на такі країни, як Таджикистан або Вірменія; а в ЄС на такі країни, як Польща або Хорватія. Але в кожному випадку, союз таки змінював/змінює ці країни. Це тому, що сам факт перебування в союзі означає, що такі речі, як ЗМІ, фінансова система, освітня система інтегровані в союзну систему. Тобто, будь-які відмінності від загальносоюзних тенденцій мають тільки тимчасовий і локальний характер (про що говорить, наприклад, тотальна декатолизація Польщі останніх 10 років та ряд інших здебільшого невідомих українцям процесів, які, сподіваюсь, найближчим часом опишуть наші польські побратими в цьому журналі).

Врятувати Європу

Часто можна чути думку, що метою України є «врятувати Європу». І я про це мрію; але підо-

зрюю, що мало-хто усвідомлює що саме це означає. Перший момент, і це мабуть очевидно для всіх – це те, що сучасна Україна нічого і нікого не врятує; швидше вона, а саме її олігархічна антинаціональна еліта, тільки допомагатиме у знищенні європейської цивілізації, разом з елітою ЄС. Тобто, врятувати Європу Україна зможе тільки в разі приходу до влади національно орієнтованих сил.

А в разі приходу до влади націоналістів в Україні, про євроінтеграцію не йтиме й мова. Буде вибір: або віддати владу, або санкції та бойкот з боку ЄС.

Все зрозуміло: допоки існує ЄС, він ніколи не сприйме існування альтернативного європейського проекту, з альтернативною ідеологією, яка неодмінно стала б націоналістична Україна. Це логічно: УРСР теж несприймав би існування якихось інших «Україн», бо в подібних випадках все дуже просто – або ми їх, або вони нас.

На більш локальному рівні все теж зрозуміло. Досвід інших країн говорить, що зближення з ЄС означає підсилення боротьби з боку репресивного апарату проти націоналістів і приплив в Україну ще більшої кількості антинаціональних фондів та інститутів. Тобто, інтеграція з ЄС аж ніяк не відповідає нашим – єдиній організованій силі, яка дбає про інтереси української нації – інтересам.

Творити нове Життя

Я дух одвічної стихії, що зберіг Тебе від татарської потопа й поставив на грані двох світів творити нове життя - Декалог Українського Націоналіста.

Україна – це не Білорусь чи Грузія. Ці країни приречені бути чиеюсь колонією або орієнтуватись на когось в силу об'єктивних обставин. Україна – це одна з небагатьох країн у Європі, яка за своїм потенціалом може претендувати на статус суб'єкта, а не об'єкта геополітики. І це знали наші класики.

В умовах наступу космополітичних сил з боку ЄС на європейські народи, заповідь з Декалогу означає створення альтернативи для людства. Слід в цьому плані виходити з двох критерій:

- 1) з інтересів націоналістичного руху (коротка перспектива, поки у нас немає влади), і
- 2) з державних інтересів України (подальша перспектива, з можливим взяттям влади).

Щодо короткої перспективи, то враховуючи, що зближення з ЄС – це гарантоване підсилення боротьби проти націоналістів (між іншим, це одна з причин, чому ліберали в Україні так сильно й підтримують інтеграцію з ЄС), наразі в інтересах націоналістичного руху (і отже й української нації) заважати в тій чи іншій формі цій інтеграції.

Щоб це робити, зовсім не тре-

ба взяти владу. Треба просто свідомо заважати підсиленню контролю ЄС над Україною – скажімо, у парламенті або ЗМІ просувати інтеграційні законопроекти про торгівлю не з ЄС, а з Японією, Австралією, Індією, південною Америкою, арабським світом, або з європейськими країнами, які не перебувають в ЄС (нп. Норвегія); підтримувати програми обміну не з ЄС, а з вищезазначеними територіями і т.д. Не маючи влади, це практичні і дієві кроки, які підвищують наші шанси в майбутньому взяти владу (через послаблення боротьби проти націоналістів з огляду на зменшення ролі ЄС в житті України) і при цьому не суперечать державним інтересам України.

Що стосується подальшої перспективи, то поки у націоналістів немає влади, ці ідеї неактуальні - антинаціональна влада олігархів ніколи на них не піде. Проте, це не означає, що не варто популяризувати ці ідеї вже зараз. Виділю кілька цікавих ідей для подальшої розробки:

1) Євразійський вектор: «... на грані двох світів творити нове життя». Не варто дозволити Московії приватизувати слово «Євразія». Тим більше, що Росія – це саме Азія, а не Євразія. Перебуваючи під тотальним впливом олігархічних проЄСівських ЗМІ, багато

українців забули – географічне розташування дає Україні унікальну можливість стати воротами в Азію для Європи та воротами в Європу для Азії. Разом з виходом на море, це означає шанс стати лідером на всьому євразійському просторі. А статус лідера на цьому просторі означає статус світового лідера.

2) Країни з українською діаспорою: Китай тут – хороший приклад. Там, де китайці – там Китай, бізнесові зв'язки з Китаєм та адвокати Китаю. Звісно, з боку держави це вимагає створення лояльних владі осередків діаспори та фінансування лояльних діячів. Але враховуючи багатомільйонну світову українську діаспору, перспектива української присутності на кожному куточку землі вповні реальна.

Підсумовуючи, ми повинні зрозуміти що наша ідеологія та ідеологія ЄС – непримиримі вороги. Це змушує нас або забути про свою ідеологію, або шукати альтернативні шляхи розвитку. Якщо ми хочемо зберегти своє обличчя, пряма конфронтація з ЄС – неминуча. І якщо ми хочемо врятувати Європу – ця конфронтація стане куди гострішою. Декалог українських націоналістів нас вчить, щомета України – творити нове життя, не перебуваючи під тотальним контролем ні західних, ні східних сил.

Homo incognita

Сергій Чаплигін

В одному зі своїх інтерв'ю, на питання кореспондента журналу "Index of Censorship" Роже-Поля Друа: «Що можна визначити за універсально прийняте для всього світу?» відомий сучасний філософ Умберто Еко відповів: «Повага до людського тіла. Права тіла й відносин нашого тіла з рештою світу».

Умберто Еко як ліберала можна зрозуміти. Догма лібералізму завжди полягала в тому, що «людина є мірою всіх речей». Окрема, мала людина, індивід зі своїм розсудком та конкретними інтересами є вищою та останньою інстанцією, яка вважається завершеною цілісною системою.

Звідси походить латинський термін «індивідуум», що застосовується лібералами до кожної конкретної людини. Індивідуум з латини означає «неподільний», і є калькою з грецької «атом» і означає «те, що не підлягає роз-

діленню». На цьому й будується вся ліберальна філософія.

Таким чином, погляд на людину як на індивідуум означає тільки «людину-в-собі», що не є складовою частиною чогось іншого й не підлягає поділу на окремі частини.

В православ'ї, на відміну від католицизму з його ідеєю індивідуального спасіння, такого поняття як індивідуум не існує. Існує дивідуум – особистість, яка є понадіндивідуальною, частиною більш цілого.

В католицизмі людина відповідає сама за себе перед Богом та людьми. Протестантизм ще більше абсолютизує це поняття.

Ліберали пішли навіть далі, визнаючи єдиною реальністю саме індивідуума з його автономними інтересам, правами, структурою, логікою та ін.

Відповідно до цього світогляду будують усі сучасні філософські, соціальні, політичні, економічні моделі. Адже на антропології збудована вся цивілізаційна та

соціальна система. Православна традиція говорить про трискладовий устрій людини, яка окрім проявлених форм (тонкої та щільної) – душі й тіла, несе в собі ще «дух», який є іншою реальністю, позбавленою будь-яких форм, є свого роду зв'язком із іншим світом, що перебуває по той бік творіння.

Наявність духу дає людині можливість споглядати божественні ідеї (intellectus), а розсудком – розрізнити та переставляти у своїй свідомості реально існуючі речі (ratio). І сама раціональність є підпорядкованою інтелекту.

Заперечення лібералами та їхніми попередниками інтелекту як неіснуючої інстанції та абсолютизація раціональності як головної та вищої якості людини саме й призвело до зміни свідомості багатьох наших сучасників (у тому числі й Умберто Еко).

Відтепер кожен має право сам, за власним смаком розуміти цей світ або взагалі його не розуміти. Вірити в щось або не вірити в ніщо. Прагнути бути вищим за всіх або нижчим. Кому як подобається. Без будь-яких обмежень.

Це вже не язичницький пантеон богів або атеїстичний матеріалізм. Це нове, невідоме нам суспільство, де зникає людина.

І на заміну їй приходить ТІЛО. Individuum non humanis.

Ліволіберальний синтез – химерний гегемон

Петро Андрієнко

У листопаді 2012 року сумновідомий лідер «нових лівих» в Україні Висиль Черпанін заявив: «Єдиний вільний політичний простір, який залишається на майбутнє, □ це ліберальний та лівий: за період незалежності в Україні не існувало справді лівої чи хоча б ліберальної політичної сили. Тому головне завдання сьогодні □ це закладати підвалини для їхнього розвитку, усіма можливими політичними, інтелектуальними, художніми засобами створювати міцний фундамент для реалізації справжньої альтернативи дикунському капіталофашизоїдному status quo. Саме це може чинити спротив двом бичам сучасного суспільства □ комерціалізації публічної сфери і моралізації та криміналізації соціальних проблем, які, власне, й утворюють політичний гумус для ультраправої ідеології».

Здавалось би – лібералізм для справжнього лівака якраз і повинен був би асоціюватися із капіталізмом. А отже, про жоден союз і тим більше про нагальну потребу стимулювання розвитку ліберальної ідеології, для ідейного лівого нібито не може бути й мови. Однак, не все так просто, як здається пересічному постсовку. Адже вже досить давно в США, а під їхнім впливом поступово і у інших західних країнах (особливо англомов-

них), термін «ліберал» став синонімом поміркованого лівого, соціаліста, який всіляким чином схвалює та підтримує активне втручання держави в сферу економіки, ті або інші форми директивного розподілу «надлишкової вартості», схвально відгукується про відверто комуністичні рухи у країнах «Третього світу» та активно бореться за «рівні можливості» та «емансипацію» різного роду «меншин».

Очевидно, що подібні речі годі було уявити на початку XIX ст., у епоху, коли лібералізм асоціювався насамперед із активним відстоюванням принципу «вільного ринку» та невтручання держави у сферу економіки. Так само, як і питання забезпечення державою «рівних можливостей» аж ніяк не було пріоритетним для класичних лібералів. Адже «розумний егоїзм», як рушій капіталістичної економіки, міг спиратися лише на засаді «рівних можливостей для конкуренції», але аж ніяк не на соціалістичного типу «зрівнялівку».

«Саме цей збіг інтересів лівих інтелектуалів та великого капіталу сприяє формуванню ліволіберального синтезу, що став домінуючим у інформаційній сфері та університетському середовищі багатьох західних країн».

Певним «ключем» до розв'язання цієї загадки може

бути позиція багатьох представників великого капіталу, які майже відкрито підтримують ліві рухи. Як у інтелектуальному, університетському, середовищі. Так і «вуличну активність» лівацьких екстремістів. Також, відомий мільярдер Джордж Сорос відкрито підтримував антикапіталістичних бунтівників з руху «Окупуй Уолл-Стріт». Подібна позиція зрозуміла, насамперед, із суто прагматичних мотивів – найбільші транснаціональні корпорації зацікавлені, з одного боку, у преференціях з боку тих або інших урядових структур, а цього можна досягти насамперед за рахунок посилення ролі державної бюрократії у економічній сфері. З іншого боку, великі транснаціональні корпорації зацікавлені у знищенні конкуренції з боку малого та середнього національного бізнесу. А збільшення податкового пресу та бюрократичного регулювання неабияк допомагає у цьому.

З іншого боку, збереження лібералізму у культурній сфері – також є вигідним для транснаціонального капіталу. Адже руй-

Ліволіберальний синтез – химерний гегемон

нація традиційного суспільного та культурного укладу, з його ієрархією цінностей, сприяє побудові системи глобальної гегемонії транснаціонального капіталу. Саме цей збіг інтересів лівих інтелектуалів та великого капіталу сприяє формуванню ліволіберального синтезу, що став домінуючим у інформаційній сфері та університетському середовищі багатьох західних країн.

Втім, теоретичні підстави для такого синтезу почали формуватися ще в середині XIX ст., насамперед у творах англійського філософа Джона Стюарта Міла, який симпатизував як ліберальній філософії утилітаризму, так і соціалістичному вченню Сен-Сімона. Крім всього іншого, Міл був одним із перших ідеологів однієї із найбільш екстремістських течій сучасного лівого руху – фемінізму. Міл вважав, що модерне суспільство повинно бути демократичним, індустріальним і світським, позбавленим впливу релігії на державу. Країна в якій цей філософ жив, вікторіанська Британія, лише частково відповідала цьому ідеалові. З одного боку це була країна з великими темпами розвитку промисловості, мінімумом (або ж навіть відсутністю) втручання держави в суспільне та економічне життя, але з іншого боку в британському суспільстві панували гіперконсервативні моральні норми та традиційні уявлення про важливість соціальної ієрар-

хії та місця релігії у державному житті. Такий стан справ дав підставу Мілу стверджувати, що ліберальний уряд може спиратися лише на ліберальне суспільство. А завданням уряду є саме виховання такого ліберального, позбавленого «нетолерантної більшості», суспільства. Заради цього, велику роль державним інституціям. Так само, Міл чи не першим із лібералів почав відмовляти інституту приватної власності у статусі «священної недоторканості». Послідовники Міла, британські ліберали Гобхаус та Грін, пішли ще далі і стали пропагувати потребу визволення робітника та споживача з-під «тиранії капіталізму». Створений на таких теоретичних засадах «модерний лібералізм», проводив, фактично, соціал-демократичну політику, засновану, з одного боку на активному державному втручанні в економіку, а з іншого на руйнації консервативного суспільного консенсусу. Останнє відрізняло «модерних лібералів» від тогочасних консерваторів, які, наприклад, під час правління урядів Дізраелі у Великій Британії та Бісмарка у Німеччині, присвятили велику увагу покращенню соціального становища робітництва, але без руйнації традиційних підстав суспільства. Найбільш показовими у цьому плані були соціал-ліберальні урядування Асквіта у Великій Британії та Франкліна Д. Рузвельта у США.

«Ліберальний уряд може спиратися лише на ліберальне суспільство. А завданням уряду є саме виховання такого ліберального, позбавленого «нетолерантної більшості», суспільства. Заради цього, велику роль державним інституціям»

Нині, ліволіберальний синтез досяг піку своєї гегемонії. Прізвиська таких ліволіберальних філософів та економістів, як Роулз, Кругман, Стігліц, Хабермас – визначають інтелектуальний «мейнстрім» у західному світі. Ліволіберальний синтез визначає ідеологічне обличчя провідної кінофабрики світу – Голівуду. Зрештою, саме цей ідеологічний синтез визначає навіть ідеологічні преференції Нобелівського комітету, при визначенні кола лауреатів.

Однак, слідом за піком гегемонії тієї чи іншої ідеології рано чи пізно надходить поступовий її занепад. Очевидно, що ліволіберальний синтез, ставши мейнстрімом, зробивши ставку на бюрократичні структури та адміністративне придушення опонентів, позбавляється образу «революційності», стає закостенілим та догматичним. А отже, і приреченим на поразку. Нова епоха потребує нових динамічних ідеологій, що відповідають проблемам часу. Очевидно, що псевдореволюційні ліваки, типу Черепаніна, цього не врахували. Що і прирікає їх на неминучу поразку.

Європейська інтеграція та глобалізація

Ендрю Гамільтон

«Європейська» інтеграція підтримувалась з кінця Другої Світової Війни расистськими антибілими елітами. Починаючи зі створення Митно-економічного Союзу Бенілюкс (1948), почали набирати сили пан-ліберальні структури, які безперервно розширяли сферу свого впливу: «Європейська спільнота вугілля та сталі» (1951), «Європейська економічна спільнота» (ЄЕС або «Спільний ринок», 1957), «Європейські спільноти» (1967) та, нарешті, «Європейський» Союз (ЄС, 1991).

Важливо зрозуміти, що Європейський Союз – швидше наднаціональне, а не міжурядове об'єднання. Останнє залежить

від свідомої поступливості її членів. Вони не мають сили, щоб забезпечити дотримання встановлених законів та правил. Наднаціональні організації, з іншого боку, можуть вимагати від своїх членів поступитися контролем над політикою та підкорятися наказам.

У Східній Європі Совецька Армія та політичні агенти встановили міцний колоніальний режим, частково завдяки спробам єврейських та західних еліт встановити ідеологічну ідентифікацію та міцні зв'язки зі своїми комуністичними партнерами під час та одразу після війни.

З точки зору історика Вільяма Г. МакНіла, війна стала лакмусовим папірцем для пан-лібералізму:

«Післявоєнному успіхові Спільного Ринку сприяли масові міграції, які мали місце упродовж війни, коли солдати та військовополонені як працівники сотнями тисяч перетинали європейські кордони. Руйнація національних кордонів у Європі таким чином здається іронічним і несподіваним, але разом з тим найтривкішим пам'ятником зусиллям Гітлера».

Наприклад, не всім відомо, що генерали СС Отто Штайнхойсль, Рейнгард Гейдріх, Артур Небе, Ернст Кальтенбрунер працювали генеральними секретарями Інтерполу.

Найбільш вагомим стало твердження МакНіла про те, що Європа до II Світової війни скла-

далася з жителів корінних народів, у той час як після 1945 р. ліберальні сили в Європі систематично намагаються стерти білих з континенту та цілої планети.

Створення «Європейського» Союзу у 1991 р., незважаючи на десятиріччя підготовки, було прискорене раптовим крахом комунізму. З того часу посткомуністичну Східну Європу методично включали до об'єднаного простору, щоб реалізувати спроби створення давно омріяного проекту «Сполучені Штати Європи».

Проміжна станція

«Європейський» Союз є лише однією зі складових у ширшому процесі глобальної інтеграції.

У десятиріччя, які послідували після II-ої Світової війни, політичні верхи Європи, найчастіше радикальні ліві та ліберали, систематично розбирали свої колоніальні імперії і схвалювали прихід емігрантів з країн Третього Світу до Європи.

З історичного погляду це відбулось раптово і було радше транс'європейським, аніж національним явищем. Британія, Франція, Нідерланди, Іспанія, Португалія, Німеччина – майже всі втратили свої колонії за якісь два чи три десятиріччя. Незважаючи на те, що білі втратили своє панування, вони зберегли економічний тягар імперії у вигляді іноземної допомоги.

Післявоєнні еліти умисно та скоординовано працювали одночасно з комуністами Східної Європи, щоб зруйнувати нації країн першого світу в Південній Африці та, врешті-решт, їхнє біле населення.

Постала тристороння регіональна структура, компоненти якої інтегруються політично та економічно так само, як Європа: Північна Америка та Латинська Америка у західній півкулі, і багато країн Азійсько-Тихоокеанського регіону на Далекому Сході (Австралію та Нову Зеландію тепер класифікують як Азійський регіон).

Роль капіталізму

Хоча процес глобалізації політично керований (пануючими верхами), багато транснаціональних корпорацій вже організували свої іноземні операції за такою схемою: «Американці», «Європа, Близький Схід та Африка» та «Азійсько-Тихоокеанський регіон і Японія».

Тим не менше саме бізнес та корпорації насамперед є інструментами плануючих еліт. І це, без сумніву, реальність для більшості великих і малих підприємств, які жорстко регулюються.

Деякі підприємці мають вибір, коли мова йде про глобалізацію та деіндустріалізацію. Ними керують вимоги ринку: зберегти ціну конкурентною або збанкрутувати.

Державні та глобальні організації, еліти визначають економічну основу, в межах якої бізнес виробляє політику глобалізації, автократії чи чогось проміжного. З анти-білого погляду керівників й адміністраторів процесу глобалізація таки має сенс.

Це не означає, що крупні бізнесмени – хороші люди. Чим успішнішим стає бізнесмен, тим більше він наближає колективізм. Бізнес як такий не має ні патріотизму, ні расової лояльності. Він буде робити те, що накаже робити держава або правова система.

Але бізнес не визначає політику. Оскільки економічна продуктивність є або повинна бути важливою для правлячих еліт, підприємці повинні мати свободу дій, щоб змагатися і розвиватися ефективно. Отже, вони настільки включені у формування економічних змін, що корпорації мають самостійне значення.

Декілька міжнародних фірм та менеджерів взаємодіють з політиками у замкнутий спосіб, включно з обміном персоналом та активною участю у міжнародних організаціях. У такому випадку вони впливають та навіть приймають участь у розробці порядку денного.

Дивовижно, приміром, що Джон Рокфеллер-молодший пожертвував шість блоків (18 акрів) нерухомості у центрі Мангеттену поблизу Іст-Рівер, на яких було збудовано штаб-квартиру Організації Об'єднаних Націй (сьогодні за законом є міжнародною територією). Першу пропозицію, родинний маєток Рокфеллерів Кайкіт, було відхилено (Рокфеллери не володіли землею і спочатку мали купити її у заможного єврейського забудовника Вільяма Зекендорфа). Оскільки Нельсон, Вінтхорп та Джон Д. «Джей» Рокфеллер IV були впливовими політиками, банкір Девід Рокфеллер заснував Тресторонню комісію у 1973.

Врешті-решт, фінансистам, пов'язаним з елітами глобалістів, складніше, ніж будь-яким бізнесменам, подвійно, економічно та етнічно.

Як не дивно, ментальність антикапіталізму разом з потребою регулювати діяльність мультинаціональних корпорацій та фінансових інституцій буде головним виправданням для лівих заради створення світової держави.

Проте, це було бажання адміністративних еліт у поєднанні з залізною рішучістю знищити біле населення та Західну цивілізацію, яка, власне, і породила цю глобалізаційну ідею.

Наприклад, створення Європейського Союзу розпочалося з економічного об'єднання, яке нав'язувалося заради створення транс'європейської структури, на основі якої згодом виникли б політичні, адміністративні та судові суперструктури.

Завіса секретності

Регіоналізм та глобалізація були та залишаються антидемократичними та ефективно засекреченими згори.

Вибори проводилися рідко, але іноді вони відбувалися й отримували негативний результат, у зв'язку з чим переносилися на майбутній референдум, так само як шкільні ради у США щороку з'являлися у виборчому списку, аж поки не «ухвалили» підвищення податку на нерухомість.

Населення держав ніколи не розуміло, що відбувається, як і більшість еліт.

Щоб прийти до цього, запитайте себе, як багато ви знаєте про історію ЄС або ООН, ключових гравців, які приймають у цьому участь, організаційні структури та поточні події та ступінь їхньої влади.

Відповіддю кожного буде «Нічого» або «Майже нічого», і немає значення, наскільки він є освіченими, інформованими або зацікавленими у політиці. Більшість політиків національ-

ного, місцевого рівнів, а також більшість членів еліт у США та Європі також залишили би ці питання без відповіді.

ООН та ЄС, фактично, є чорними скриньками. Ніхто не знає насправді про їхнє створення, історію, структуру та діяльність або їхню траєкторію розвитку.

Ставлення експертів може бути доброзичливим або ворожим, оцінки спостерігачів залежать від їхніх власних ціннісних систем, але їхні думки засновані не на їхній інформованості.

Це наслідок дезорієнтації, як в магічному шоу, коли увага аудиторії зосереджена на одному, щоб відволікти від іншого. Дана інформація, хоча й не є секретною в розумінні спецслужб, проте не є такою, яку легко отримати, або такою, що може бути частиною загального обговорення.

Расизм і Тоталітаризм

Дві риси інтегративного процесу: расизм та тоталітаризм.

Негнучка расова, імміграційна політика та закони проти громадянських прав не залишають сумнівів у тому, що білі стали жертвами євреїв та інших небілих, але привілейованих каст. В кінці-кінців, вони прагнуть фізичного знищення білої раси. ЄС і досі обстоюють політичну інтеграцію та мобільність робочої сили (як наслідок, зміна

Європейська інтеграція та глобалізація

місця проживання та змішання населення) у всій Європі, вони намагаються розширити міжкультурну комунікацію, активно заохочуючи інших суб'єктів до вивчення кількох іноземних мов, тим самим відображаючи девіз ЄС «Єдність у різноманітті».

Європу очищують від арійців та християн. Мовна гомогенізація неминуча. Дійсно, безліч мов у окремих країнах не будуть слугувати своїй меті, тільки-но їхніх носіїв позбудуться.

Така расова та етнічна гомогенізація могла бути спричиненою економічним ринком без кордонів, міграцією робочої сили та відсутністю міжрасової політики. Генетично, це було б повторенням досвіду незапланованого змішування європейських іммігрантів та їхніх нащадків у Америці, не кажучи вже про змішування з десятками мільйонів не-білих.

Свободу та права людини обмежують, тому що було б неможливим втілювати геноцид або створювати новий світовий лад, якби правила свобода, представницька демократія або республіканізм.

Це досить довгостроковий проєкт. Адже процес вже охоплює кілька поколінь технократів та проєктувальників і все ще просувається рік за роком, десятиріччя за десятиріччям, незважаючи на опозицію.

Це передбачає не типовий для

білих часовий обсяг та ширші часові межі, які характерні для єврейської імміграційної політики, комунізму, сіонізму, неоконсервативної зовнішньої політики, та імплементацію законів, які заперечують сторіччя панування західних свобод.

Масштаб проєкту величезний і потребує політичного та економічного безправ'я всього населення та зміщення еліт, які глибоко погрузли в старому порядку.

Такий підхід з покоління у покоління допомагає довести розпочате до кінця.

Інший метод – купити людей, таким чином пов'язавши особисту жадібність з грошовою та статусною винагородою.

Величезна армія білих у всіх країнах зайнята повний робочий день на добре оплачуваних, але культурно руйнуючих роботах: правоохоронні органи, армія, спілки ветеранів, школи, академії, послуги для дітей та родини, консультанти, офісні працівники, державні психологи, адміністратори, соціальні працівники, спеціалісти з захисту громадянських прав, чиновники.

Церкви та інші місцеві організації платять великі гроші, щоб інтегрувати не-білих іммігрантів до білих общин. Іммігранти наділені новими будинками, машинами та навіть власним бізнесом.

Я мав справу з африканським мігрантом, який нещодавно оселився у білій общині, він надавав транспортні послуги похилим людям та інвалідам, поселяючи та забираючи їх до будинку для літніх, клінік та лікарень, які фінансують Medicare та Medicaid (діяльність цього комплексу жорстко регулюється). Інший став працювати у місцевому Сервісному Центрі. Мексиканці з гарними окладами працюють у місцевому міграційному сервіс-центрі, бюджет якого складає кількості тисяч доларів на рік.

В ідеологічній сфері нетерпимість у найяскравішому вигляді приводить у дію політичну коректність за допомогою кулаків та стусанів кожному, починаючи від зірок Голівуду, спортсменів, чиновників та журналістів до скандалів у потязі або обурення випорожненням чорних поза своїм домом.

Расизм та тоталітаризм у центрі глобалізації тільки підживлює процес, та не відкриває дискусії, не пропонує альтернативи.

Тільки тоді, коли суцільна перевага подібних стратегій припинить працювати, виникнуть можливості, що продемонструють всім – єврейський тоталітаризм, який впився пазурами у білу расу, почав слабшати та випускати її.

Переклад Ганна Лисенко

У своєму останньому романі французький письменник Мішель Уельбек презентує суперечливу ситуацію: 2022 рік і Франція стала ісламізованою країною, де в університетах має вивчатися Коран, жінки мають носити хіджаб і полігамія легалізована. Книжка, що сколихнула Францію, надійшла у продаж 7-го січня. Цього дня група терористів вбила 12 людей в редакції французького сатиричного журналу Charlie Hebdo.

Також 7-го січня Канцлер ФРН Ангела Меркель зустрілась із британським прем'єром Девідом Кемероном у Лондоні. Хоча офіційною причиною зустрічі було обговорення майбутнього саміту Великої Сімки, двоє лідерів також обговорили пропозицію Кемерона обмежити міграцію в Європу. Наостанок, цього дня в Німеччині відбулася ще одна менш розголшена подія: група політиків з євроскептичної партії «Альтернатива для Німеччини» зустрілася з членами PEGIDA, антиісламської протестної групи, що організовувала масові протести у Дрездені та невеликі протести в інших німецьких містах.

Дата цих чотирьох подій – всього лише збіг, але пов'язані з ними проблеми не випадкові. Зростаюча кількість європей-

ців вважає, що люди з інших культур загрожують їх національній ідентичності і проживанню. Поява німецького руху PEGIDA, що виступає проти «ісламізації» Німеччини, терористична атака у Парижі і останні напади на мечеті в Швеції акцентують увагу на мусульманах. Але європейські страхи і недовіра до іноземців є набагато ширшим явищем, що виходить за рамки питання насилля, пов'язаного з ісламом. Насправді ж Європа перевідкриває для себе націоналізм.

Межі Євроінтеграції

Традиційно Європа була колыскою націоналізму. З романтичного націоналізму 19-го століття до тоталітаризму 20-го, європейці вже давно визначали себе сильним почуттям національної приналежності, часто пов'язаним з мовою, національністю, релігією та недовірою до іноземців. Любов до місця, де ти народився, довіра до людей, які тебе оточують, і страх того, що чужаки можуть зробити тобі і твоїй громаді, є базовим людським почуттям. Але у Європі націоналізм особливо примітний великими масштабами смертей і руйнувань, що історично склалися на цьому континенті.

Усвідомлюючи небезпеки націоналізму, після Другої світової війни європейці прагнули

послабити національну державу і прогресивно замінити її на Європейський Союз, угруповання наднаціональних інститутів, які з часом мали створити наднаціональну європейську ідентичність. Ідея якийсь час працювала, особливо на економічному рівні, де інститути швидко досягли інтеграції. Але в останні кілька років деякі зміни в Європі нівелювали межі проекту.

По-перше, економічна криза. Великою мірою економічне процвітання було тим, що утримувало Європейський Союз. Протягом хороших часів, коли у більшості людей була робота і діти були переконані, що матимуть краще життя, ніж їхні батьки, ідею передати національний суверенітет до наднаціональних інституцій було легше прийняти. Але в процвітанні уже немає впевненості і багато європейців починають задумуватись над перевагами європейського проекту. Економічний спад також призводить до кризи представництва: зростаюча кількість громадян більше не відчуває себе представленою основними політичними партіями, союзами та іншими традиційними інститутами.

По-друге, імміграція. Економічна криза впливає на континент неоднаково; країнам Північної Європи загалом живеться краще, ніж країнам на півдні. На додачу до цього, розширення ЄС

Європа заново відкриває націоналізм

в середині 2000-их відчинило двері для імміграції з країн колишнього комуністичного блоку. Як результат, такі країни як Німеччина, Великобританія та Нідерланди мають справу з імміграцією із південних та східних країн ЄС.

Навіть більше, економічна криза у Європі збігається з хронічною нестабільністю на Близькому Сході. Ця нестабільність призвела до кризи біженців у Європі, оскільки сотні тисяч людей, більшість яких мусульмани, у пошуках притулку приїжджали щороку в Європу.

В часи економічних труднощів люди зазвичай намагають-

ся знайти прості відповіді на складні питання, й «іноземці» часто є найлегшою ціллю. Не випадковим є те, що протести PEGIDA з'явилися у Саксонії – одній з федеральних земель Німеччини з найнижчими показниками міграції, але одними з найвищих показників безробіття.

Третім питанням є інтеграція. Більшість європейських урядів діяли з ідеями, що імміграція допоможе ЄС пом'якшити ефекти від скорочення та старіння їхнього населення. Але багато країн боролися за повну інтеграцію новоприбулих. Зустрічаючи такі перешкоди, як жор-

сткі закони про громадянство та поширені культурні бар'єри, більшості іноземців було важко почуватися вдома в їх нових країнах. В деяких випадках ця ситуація зберігалась протягом кількох поколінь.

Безробіття молоді, недостатні можливості та соціальна дискримінація були певними збудниками французьких протестів у 2005 р. Через десятиліття в умовах інтеграції у Франції нічого змінилось, в той час як економічна криза посилила деякі структурні проблеми країни, а ісламістські угруповання, такі як Ісламська Держава, успішно використовують соціальні ме-

режі, щоб завербувати західно-європейську молодь.

Європейці, повертаючись додому після проходження навчання на Близькому Сході, здійснили багато з недавніх терактів у Європі. З початку громадянської війни в Сирії більш ніж 550 ісламістів залишили Німеччину, щоб поїхати в цей регіон. Трохи більше половини з них мали німецьке громадянство. Французькі медіа недавно доповідали, що близько 400 громадян Франції воюють у Сирії. Це порочне коло для молодих чоловіків і жінок, які почуваються безправними і дискримінованими – вони звертаються до насилля, яке тільки посилює анти-іммігрантську та анти-ісламську риторику.

Політичні системи під тиском

Уряди Західної Європи перебувають під значним тиском. Вони мають справлятися з імміграцією із менш розвинених держав ЄС, намагаючись асимілювати біженців, що прибувають із Середземномор'я. Водночас вони стикаються з появою анти-іммігрантських партій (від «Національного Фронту» у Франції до «Партії незалежності Великобританії» у Сполученому Королівстві) та постійними терактами, здійсненими громадянами, що про-

йшли навчання на Близькому Сході. Багато західноєвропейських країн мають вирішувати ці проблеми разом із застійною економікою та постійно високим рівнем безробіття. Комбінація економічного спаду і протистояння імміграції кидає серйозний виклик єдності Європейського Союзу.

Національні та регіональні уряди ставлять під сумнів Шенгенську угоду, що ліквідує кордони між більшістю країн ЄС. Шенгенська угода також критикується групами, які стверджують, що недостатній контроль на кордонах полегшує рух терористів всередині ЄС. Більше того, деякі країни звинувачують у здійсненні слабшого прикордонного контролю, ніж в інших. Навіть поза Шенгенською угодою принцип вільного пересування людей – один із ключових принципів ЄС – є під питанням.

Після десятиліть повоєнного наднаціоналізму європейці знову обговорюють свою національну ідентичність. Французи розпочали це обговорення у 2009 р., коли тодішній Президент Ніколя Саркозі розпочав публічні дебати на тему «Що означає бути французом», які швидко трансформувались у дискусію про роль мусульман в країнах. Протести PEGIDA призвели до схожих дебатів у Німеччині, країні, для якої з іс-

торичних причин ця тема вкрай незручна. Схожі до PEGIDA демонстрації відбудуться також і в Австрії. Вони потенційно можуть призвести до такої ж конфронтації. Ці проблеми нікуди не зникнуть і змусять європейців відповісти на питання, які не підіймалися протягом десятиліть.

Коренем цих проблем є зростаючий спротив глобалізації, що розуміється як вільне пересування товарів, послуг і, найголовніше, людей. Чимало європейців вважають глобалізацію загрозою своєму способу життя. Той факт, що Євросоюз був побудований на багатьох принципах глобалізації, пояснює, чому ЄС стає все більш фрагментованим і чому «Сполучених Штатів Європи», ймовірно, ніколи не буде.

Переклад Наталія Бучкович

Расистські суспільства лібералізму

Юрій Ноевий

Корінні народи Європи знаходяться на межі виживання. Їхня народна тотожність поставлена під загрозу. Політика ліберальних та лівих партій, що знаходяться після Другої світової війни при владі, поставили одним із основних напрямків своєї роботи – знищення народів і формування суспільств на основі індивідуальної лояльності уряду. На це є дві причини: інтереси капіталізму в Європі та ідеологічні пріоритети ліволіберального

режиму. Загалом – треба було здешевити робочу силу і втілити свої ідеологічні пріоритети. Негативізована як абсолютне зло політика націонал-соціалізму, що програв, та нова загроза від комуністичної Росії стали позитивним тлом для нав'язування постнаціонального нерелігійного суспільства європейцям: все народне, релігійне і органічне насильно визначалося як «неофашистське». Подібне наразі відбувається і в Русі: на фоні війни із Московією будь-який неліберальний погляд на Захід сприймається промосковський.

Із поняттям «політичної нації» в її сучасному трактуванні на Заході прямо пов'язана політика мультикультуралізму. Вона була покликана знищити порядок і суспільні форми, що склалися без впливу расистського чинника: силою привчити всіх до того, що національна тотожність та культура – це індивідуальний вибір. Однак її наслідки були невтішні для європейців, але бажані для організаторів. «Нові» громадяни не прийняли світської «європейської» культури і жили колективами, що підтримували культуру і релігію

своєї батьківщини. Пройшло багато років, аж поки ліберальні очільники урядів у різних країнах, зокрема ФРН та Великої Британії, визнали провал мультикультуралізму і пішли на невеликі поступки. Так європофоби зробили крок назад. Загальна стратегія расизму як публічної практики лібералізму залишилася чинною і продовжує агресивно наступати.

Глобалізація торгівлі і виведення її з-під контролю уряду знижує суверенітет держави. Світові компанії звільнилися від залежності від держави. Повертатися ніхто не збирається. Ось чому вони підтримують руйнування таких генеалогічних форм як народ, церква і держава. Адже вони – сильні чинники колективної тотожності і легкі шляхи соціалізації людини з огляду на її локалізацію. Расизм покликаний боротися проти таких форм для підтримки домагань глобального капіталізму зодноріднити суспільства за космополітичним стандартом. Адже його діяльність покликана розчинити кордони з правовою допомогою і аргументацією економічної вигоди.

Центральним вихідним поняттям демократії є народ. А не індивід чи людство. Таке звуження і розширення є нездійсненні і тому теоретично безплідні. Расизм руйнує демократію як одну із європейських цінностей. Народ

більше не може будувати демократію, поступаючись територією своєї країни колонізаторам і зменшуючи свою кількісну вагу у складі населення. Результати голосування у демократії не можуть залежати від кількості прибулих мігрантів. Адже вони – вже результат голосування не народу, а сукупності народу і расово-національних меншин. По ту сторону демократії народ потрапляє у становище пониженого статусу з огляду на рівність всіх національних груп. Народ починає зникати через розщеплення його колективної свідомості індивідуалізмом і боротьбою проти його колективної ідентичності. Швидкість занепаду народу збільшується з наростаючою вагою колонізаторів, яким лібералізм дозволяє зберігати свою культуру. Натомість європейцям – бути собою заборонено. Адже подібні домагань будуть визнанні нацистськими і одразу підпадуть під заборону.

До 1945 р. Європа не знала сучасних проблем расової ненависті, сегрегації і боротьби з європейською культурою. Були міжнаціональні конфлікти. Адже у суспільствах власне історичної та духовної єдності немає расистських режимів. Вони з'являються у ході співжиття різнорасових груп. Ліволіберальні режими, встановивши цензуру у ході скріплення своєї ідеоло-

гічної гегемонії, потрактували націю як суміш не пов'язаних спільним походженням та культурою окремих індивідів, демократії приписали радикальні ліберальні цінності і заборонили черпати політичні цінності і дії з культури європейських народів, спроби відстояти корінні народи як джерело демократії визнали нацизмом, а нацистські групи були представлені як ті, хто захищає національні культури. Так замкнулося коло дискурсу боротьби з європейськими цінностями Бога та Батьківщини: будь-що європейське визнано «нацистським», а все ліберальне визнано «європейським».

Означення

Раса як поняття має багато означень. Загалом це – історично сформована у певному географічному ареалі популяція, яка має спільні спадкові ознаки, що проявляються зовні. Однак найцікавіше в ньому – соціальна динаміка: расові, тобто ці зовнішні фізичні особливості, мають значиме вирізнення, визначення та ставлення. Власні расові фізичні дані завжди вирізняються від інших людей. Вони чітко усвідомлюються. Третім і найважливішим є те, за що йде боротьба. Можна не погодитися із Малькольмом Іксом, чорним расистом, але статистика досі свідчить: расова тотожність залишиться у май-

Расистські суспільства лібералізму

бутньому чинником соціальної взаємодії у багаторасових суспільствах. Свій-інший-чужий – щоденні моделі поведінки та історичні форми долі.

Ісламський фундаменталізм та ліберальний екстремізм сформували у Європі сумну жахливу картину місцевих суспільств, що знаходяться у постійному протистоянні і зазнають щоденних втрат. Корінні жителі Європи попри величну архітектуру і порівняно високий рівень життя втрачають свою Батьківщину на користь прибулих з Африки та Азії. Натомість гнані зі своїх домівок капіталістичним неоколоніалізмом, розв'язаними західними державами війнами і спонукуваним релігійним божевільям тероризмом, вони штурмують країни Євросоюзу в пошуку «кращого» життя. Однак бажання безпеки і ситості в чужих суспільствах Європи під тиском дійсності – бідності мігрантів на фоні корінних жителів, ворожої культури тутешніх – змінюються бажанням нав'язувати іслам і контролювати частину територій чужих міст.

Сучасні європейські суспільства, контрольовані радикальними силами капіталізму, піддані насильницькій політиці колонізації у порядку специфічного законодавства про міграцію. Причина – зміна інтересів великого капіталу після розпаду

колоніальної системи. Раніше вони визискували за допомогою режиму расизму свої колонії в Африці, Азії і Латинській Америці. Після програшу нацизму в Європі і маючи ще з часів кінця 19 ст. глобальні інтереси, що визначили ліберальні та критично описали соціалістичні ідеологи, капіталізм зосередився на упокоренні місця свого походження – Європи. «Капіталізм понад Європу» – це було його гасло II-ї половини XX-го ст. Змінити її остаточно мав лібералізм як ідеологія-переможець. Він за допомогою комунізму мав добити релігію, націю, сім'ю, державу, чесноти європейця і включити їх до власного проекту пост-Європи.

Лібералізм гарантував отруєним «правами людини» законодавством і поліцейською державою особливий режим расизму. Він – один з основоположних його складових поряд із такими іншими, як ультраіндивідуалізм, капіталізм, права людини, розподіл влад і партійний парламентаризм, боротьба проти Бога і церкви, сакральних традицій і колективних самовизначень (в першу чергу національного) і держави, космополітизм, перегляд понять сім'ї, статі і природи людського взагалі. Географія реалізації – західні суспільства.

Расизм лібералізму – це дзеркальне відображення нацистського расизму. Тобто це такий

самий екстремальний руйнівний варіант ставлення до явища раси, як і в націонал-соціалізмі. У результаті – сумна статистика жертв і життя в атмосфері страху. Адже расова різноманітність світу в обох випадках загрожена. Однак порівняння показує фактичний стан справ: лібералізм практикував расизм задовго до нацизму і практикує його вже довго після нього. Нацизм – це мить у порівнянні із довгою расистською історією лібералізму.

Расизм – це ціннісна складова і сукупність публічних і законодавчих практик лібералізму. Вона покликана через специфічне негативне трактування кровної спорідненості та належності до расових груп знищити панування або попередити перспективу відродження значущості поняття і явища роду і його історії, етносу і його майбутнього, різноманіття культур і релігій, права на батьківщину та свою релігію у публічному просторі та політиці.

Расизм фальсифікує колективні тотожності і заперечує необхідність їх існування. Проголошує необхідність відмови від них на основі індивідуалістичного виходу зі спільноти. Саме поняття раси визначається як негатив. Воно штучно утримується у межах антропології. А публічне обговорення дозволяється тільки у негативній формі.

Його можна обговорювати тільки ліберальним ЗМІ та лівим екстремістам.

Расизм хоче побудувати в Європі суспільство за американським прикладом. Ліберальна стратегія расизму через контроль над медіа нав'язала образ змішаних суспільств як найбільш прогресивних і демократичних. Вся масова культура просуває образи змішаних расових пар. Дивно, але це вже відбувається у медіа Росії. Здавалося б, це суперечить логіці маркетингу, адже ми себе не впізнаємо у змішаних парах. Відповідно цінності і продукція не сприймаються як пов'язані з цільовою аудиторією. Частина ліберальних русофобів говорить, що руська мова – не конкурентоспроможна, тому вони послуговуються московитською. Отже, у першому випадку не йдеться про прибутки. Ідеться про ідеологічну війну лібералізму проти нашого народу.

У значній мірі вже чимало європейських народів позбавлені батьківщини. Держави як їхні вищі політичні історичні форми самоорганізації – майже минуле і є спогадами ще живих пенсіонерів. Сучасні держави ще поки називаються національними назвами. Однак до народу-засновника мають все менше відношення. Норвегія, Швеція, Німеччина, Франція, Британія, Нідерланди. Це перелік найбільш радикальних расистських

держав. Адже політика їхніх урядів спрямована на знищення історичної культури за допомогою завезення мігрантів і вимогою до місцевих громад здати свій публічний, освітній, інформаційний і соціальний простір в інтересах прибульців. Тепер те, що будувалося століттями, расистами вважається не належним локальному народу і не таким, що має поважатися новими громадянами.

Перший етап ліберального расизму. Колоніалізм.

Загарбництво – притаманне й історичне для суспільств. Хоча до нього часто ставляться з пустим моралізаторством. Імперіалістичний дух Європи – це не тільки економічний відрив. Християнські місіонери мали за мотивацію приклад апостолів з євангелізації «поган». Однак секуляризація, гуманізм і капіталізм помістили загарбання виключно у межі здобуття надприбутків. Християнство поступилося місцем лібералізму у розширенні впливу Європи. Промисловий розвиток капіталізму штовхав уряд і власників до захоплення нових територій. Лібералізм, щоправда, загорнув свою расову політику в обгортку вільного підприємництва, прогресу та цивілізаторства «не розвинених» народів.

Колоніальні завоювання та ви-

зиск менш розвинених народів мав на меті: визиск ресурсів завойованих, покращення та безпека торгових шляхів і збільшення могутності держави та армії.

Локальні спільноти в умовах колонізації підпорядковувалися загарбникам повністю. Вони працювали як напівзалежні або раби. «Пірати на морі і грабіжники на землі, англосакси віддавна несли закон підкореним народам, і закон цей інколи був суворий. ... коли на річках стали добувати золото, уряд домініону надіслав сюди губернатора, щоб змусити край платити за своє багатство», – писав в оповіданні «Ліга старих» Джек Лондон про антибританський спротив індіанців.

Білий расизм склався як ідеологія пануючих завойовників. Чорний расизм – як відповідь завойовникам. Сесіль Родс героєм свого часу для білих, так само як і Маркус Гарві для чорних. Бенгальці хочуть згадати англійцям Ост-Індійську компанію. Алжирці подумують про «марсельську народну республіку» і підняття повстання проти Франції заради помсти за окупацію батьківщини. Французи також можуть їм влаштувати апартеїд або примусове виселення в Африку. Питання в тому хто і як захоче творити історію.

Расистські суспільства лібералізму

Другий етап ліберально-го расизму.

Мультикультуралізм.

14 серпня 1941 р. Рузвельт та Черчіль підписують Атлантичну хартію. Вона запустила розпад колоніальних імперій: США допомогли Британії на умовах розпуску її імперії. Центр капіталізму з Європи у певній мірі переміщується до США. Після II-ої світової війни наростаюча боротьба за незалежність на фоні ослаблення імперських центрів Європи призводить до геополітичного вибуху – Індія стає незалежною 1947 р., 1960 р. низка африканських держав повторюють цей успіх. Так склався блок країн Третього світу та новий колоніалізм. Нерівномірний торговий обмін та дешева робоча сила продовжили бути джерелом прибутків західних корпорацій.

Наслідки програшу правоконсервативних режимів у II світовій війні призвели до радикальної зміни гегемонії: індивід як ліберальна абстракція остаточно стала панівною в розумінні суспільства. Ультраліві наклали на неї свій негативний відбиток, історично відкидаючи цінність народу, – етномазохістський антифашизм, який доклався до розгортання терористичної кампанії проти християнства та народних і сімейних цінностей.

Для забезпечення від можли-

вості відродження народно орієнтованої політики та зменшення впливовості профспілок і лівих капіталізм почав допускати на ринок праці дешеvu робочу силу з колишніх колоній. Так почалася Друга велика колонізація. Сили лібералізму, що її здійснили, таким чином остаточно відірвалися від Європи як історичного поняття і замінили його на господарсько-географічне – територію визиску і встановлення расистського режиму мультикультуралізму.

Расизм в Європі будується на: понятті індивіда як уявного універсального соціального діяча, перегляді поняття народу, авторасизмі білих, екстремізмі прав людини, толерантності, пропаганді міжрасового і міжнаціонального змішування, мультикультуралізму, специфічній інтерпретації націоналізму, боротьбі проти націоналізму.

Лібералізм, маючи інформаційні можливості олігархів, може досить швидко та ефективно нав'язувати таку антропологію, яку не можна перевірити соціологічно. Адже жоден індивід не автономний. Немає ніякого індивіда. Є чітко окреслена особистість через її належність до конкретної сім'ї, соціальних груп і народу. Він висловлює через себе все передане генетично і соціалізоване – дане йому його

батьками і оточенням в цей час та у цьому місці. Генетика, історія, географія, суспільне, духовне – ними формується життєвий світ людини.

На Заході тоталітарним лібералізмом переглянуто поняття народу. Замість органічного поняття народу, яке замовчується, заперечується і таврується, нав'язано механічне: народ – це сукупність будь-яких індивідів у межах держави. Тобто зміна такої, що історично склалася, етнічної структури сприймається як позитив. Таким чином поняття громадянства дорівнює поняттю народу. Легалізація інонародних мігрантів у порядку расистської політики європейських урядів означає належність до корінного народу. Всі ці нові «німці», «французи», «англійці» самі дивуються, що їх так називають, адже вони араби, ульбе, йоруба, архара, турки, оромо, пуштуни, хауса, бербери, бангладешці, китайці тощо. У результаті виникає криза ідентичності корінного народу: якщо вони – це ми, то хто такі ми? Як виокремити нас, якщо наша самоназва застосовується для них?

Для підсилення кризи ідентичності європейських народів також пропагується те, що можна назвати білим авторасизмом: білим народам нав'язують комплекс провини за капіталіс-

Расистські суспільства лібералізму

тичний імперіалізм. Народом нав'язують відповідальність, яку має нести лібералізм і його імперіалістична політика расизму. Будь-яка національна ідентичність як джерело і засада політики трактуються як нацизм, ультраправий радикалізм, маргінальне, не сучасне, расизм тощо. Лібералізм дозволяє тільки шароварництво: проводьте фестивалі і досить.

Проголосивши реальність індивіда, лібералізм поклав цю сектантську ідею в основу своєї політичної та юридичної теорії і практики через концепцію прав людини. Через неї бідні не стають багатшими, а багата меншість не ділиться, адже всі вони і так рівні. Через неї не можна розв'язати проблему расизму в колонізованих білих суспільствах, адже «всі рівні». Саме тому культура корінного народу не має бути загальною, а повинна зникнути із публічного простору і поступитися місцем іншим завезеним культурам. Зрадники впроваджують її до конституції та правової системи. Так суттєво відбувається наступ західного лібералізму на вільні народи.

Навіть відомий своїм расизмом та політкоректним авторитаризмом ВВС нещодавно визнав, що «політкоректність» змушує білих у Британії вдаватися до самоцензури щодо раси і неза-

доволення громадянською рівністю з мігрантами. Одна з відомих екстремістських груп тиску на уряд та медіа – сумнозвісна «Британська комісія з расової рівності» – досягла таких значних результатів у нав'язуванні расизму, що її голова Тревор Філіпс, мігрант з Карибів, визнав: британський політикум і медійна спільнота почали утримуватися від висловлювань на тему расових і релігійних відмінностей через побоювання, що їх можуть звинуватити у нетерпимості. У Роттердамі поліція ігнорувала сексуальну експлуатацію дівчат із неблагополучних родин через побоювання у звинуваченнях в расизмі. Політкоректність – це мовна стратегія зі своїм специфічним словником, яка повинна усунути вживання етнічних і расових словників щодо соціальних проблем, натомість замінивши їх розчиняючим означенням колективів ліберальним словником. Бо в расистських суспільствах ідеться не про уникнення завдання образ, а придушення спротиву корінних жителів мігрантам та спробам мігрантів встановлювати свої правила для публічного вжитку. Штучна система політкоректності покликана підтримати принизливе терпіння колонізації Європи у порядку толерантності.

Ця авторитарна складова ра-

систського режиму лібералізму примушує погодитися на руйнування історично сформованого соціального простору суспільств. Їхній унікальний внутрішній світ руйнувався лібералізмом силою під час колоніалізму, тепер за допомогою таких прикладів соціальної інженерії, як толерантність. Зведена у цінність сама по собі, вона набула антидемократичних і принижуючих рис. Адже суть цього поняття – терпіння з латини – ослаблення спротиву загрози. Лібералізм прагне за допомогою толерантності досягнути стабільності свого расистського режиму в європейських суспільствах: корінні та колонізуючі культури повинні сприйматися як добро і благо для корінних жителів. Саме так, бо расизм визнано беззаперечним добром, побудованим лібералізмом в інтересах великих світових корпорацій. Ліберальна «терпимість» мириться з «фольклорним Іншим», позбавленим сутності (подібно «національним кухням» в мегаполісі), проте будь-який «реальний Інший» засуджується за «фундаменталізм».

У суспільствах Заходу на основі логіки індивідуалізму та ювенальної юстиції нав'язано конфлікт батьків та дитини. Таким чином упереджується і руйнується сімейна злагода і передача

Расистські суспільства лібералізму

культури батьків. Народжена у сім'ї спільної культури дитина відмовляється успадковувати її. Натомість вдається до спонукваного мас-культурою «пошуку себе» і потрапляє у вже приготовлену лібералізмом пастку космополітизму. В результаті передача зібраного народом досвіду переривається. Така дитина стає дорослим із типовою ризоматичною тотожністю себе від світу реклами, маркетингу та авторитарних медіа лібералізму.

Народжена ж у змішаній родині дитина соціалізується на стику культур своїх батьків як маргінал. Він має три варіанти ідентичності: культура матері або батька,

або космополітична. В умовах власної маргінальності і цілеспрямованого знищення цінності національної культури публічна атмосфера й освіта не залишають вибору: діти не обирають культуру одного з батьків. Саме тому пріоритетною для стабільності расистського режиму лібералізм зробив пропаганду міжрасового і міжнаціонального змішування системою.

Мультикультуралізм визначено як другий етап ліберального расизму – тобто як антиєвропейський імперіалізм глобального капіталу. У цьому напрямку думки він по суті є політикою олі-

гархів капіталізму та лівих груп зі знищення корінних народів Європи за допомогою сприяння імміграції та нав'язування позитивної оцінки змішаного суспільства. Відомий критик цього негативного явища Г. Вілдерс вважає, що мультикультуралізм є «ідеологією культурного релятивізму», «ідеологією, якою ліві сприяють ісламізації Європи», прирівнюючи іслам до європейської культури в Європі. Г. Вілдерс вважає, що прийняття мультикультуралізму як політичної ідеології є формою цивілізаційного самогубства. Необхідністю і добром вважається збільшення присутності різних культур на території культури одного народу. Монокультурна територія – це загроза, яка повинна бути усунена, адже там є перешкоди для інтересів західного глобального капіталу. Історична цінність сформованих культур втрачається під натиском мультикультуралізму – через підтримку міграції глобальними інституціями і західними державами за допомогою спричиненої капіталізмом нерівності у світовій економіці та розв'язанні міжрелігійних та міжнаціональних війн. Різноманітність культур у світі протистоїть мультикультуралізму. Історія знає зміну географії культур. Однак ціна, заплачена за це, – це пересторога для

народів, які не хочуть згубити себе або прагнуть скинути пута нового расизму.

Специфічна інтерпретація націонал-соціалізму – це публічна стратегія таврування будь-яких спроб побудувати демократію корінними народами. Нацизм визнано найбільшим злом в Європі. Його ліберальна міфологізація відбулася на фоні визнання лібералізму як найбільшого добра. Відтак домагання народу будувати політичну систему на основі його культури визнано нацистськими. Або найбільшим злом. Лібералізм постійно проводить рівність між нацизмом та будь-якими сучасними емансипативними політичними групами. Натомість групи, які самі визнають себе нацистськими представляються як єдині, хто бореться за національну тотожність у політиці та публічному просторі міст. Завдяки цьому більшість корінного народу, які не є активними в політиці, потрапляють у пастку фальшивого вибору: бути собою значить «бути» нацистом і «з» нацистами, а не бути означає покинути публічний простір і свої політичні прагнення у зміненому лібералізмом суспільстві. Так лібералізм отримує перемогу.

Боротьба проти націоналізму полягає в дискредитації історичної колективної ідентичності на

основі пропаганди переваг індивідуалізму і негативної свободи та упередження прояву національного як стратегії політичної мобілізації. Антиісламські патріотичні рухи – французька Bloc Identitaire та німецька PEGIDA – засуджуються як «ультраправі» та «популістські». Тобто бути нормальним, бути собою для європейських народів по-ліберальному значить бути «крайньо іншим», «дивним», «маргінальним» та «не серйозним», «простакуватим», «небезпечним» для пануючого ліберального – втілення «найкращого» і «розумного».

Українська пересторога

Суспільство починає реагувати в умовах слабкої держави тоді, коли проблема очевидна. Захід працює над залученням України до расистської Єврозони. Україна погодилася на реадмісію мігрантів з ЄС. Угода означає: Україна утримуватиме мігрантів-порушників, якщо вони заїхали з боку України. Грошей на програму з утримання мігрантів немає, Служба з міграції просить кошти з місцевих бюджетів.

Співак гурту «Мандри» – один з тих, хто знімався у расистській рекламі для українських міст, в якій пропагувалася расистська толерантність та мультикультуралізм. Західні фонди надають

підтримку ультраліберальним та ультралівим організаціям, зокрема екстремістським проектам «Без кордонів» з гаслом «Жодна людина не є нелегальною» чи таким організаціям, як Коаліції з протидії дискримінації в Україні. Їхні поточні проекти за підтримки Фонду «Відродження» та Європейської комісії: «Анти-дискримінаційна дія: розробка змін до законодавства, інформаційна кампанія, онлайн консультування та ведення індивідуальних справ» (зміни до закону № 10468), «Розробка рекомендацій та створення підґрунтя для реформування кримінально-правових механізмів протидії дискримінації в Україні» (домагання змін до законів про кримінальні репресії за політкоректність та толерантність), «Досягнення рівності: спільний підхід для покращення стану рівності та недискримінації» (зміни у напрямку збільшення репресій за нетолерантність та неполіткоректність, висвітлення у ЗМІ і збільшення суспільної уваги). Основний наголос екстремісти роблять на зміні до законодавства та поширенні у ЗМІ. Ці проекти діють вже не один рік і поступово готують упровадження расистського законодавства для підтримки колонізації України та боротьби проти народної ідентичності.

Українці не можуть собі дозволити, вистоявши зі значними втратами в умовах окупації, геноциду та двох світових війнах, щоб їхня держава стала ворожим інструментом проти них як корінного народу. Політичні групи та громадські активісти повинні вже зараз говорити про небезпеку расизму як складову ліберального тоталітаризму в ЄС. Адже не вистачало нам ще боротися з інорасовими гетто і ще більш відчуженою лібералами й антинародно-репресивною державою.

На расистську агресію лібералізму Україна повинна дати свою відповідь. Ми стали свідками збільшення міграції до України у 90-х рр. Захід Європи на цей час вже жив в умовах цієї проблеми. Проблема міграції – це відносно нова проблема для України. Тому негативний досвід Заходу необхідно врахувати. Боротьба з міграцією – один із наших пріоритетів. І не тільки із в'їздом іноземців, а й з виїздом українців. Якщо виїзд пов'язаний більше з економічними проблемами олігархічного режиму визиску України, то в'їзд – це питання про те, наскільки держава Україна суверенна. Чи може вона ігнорувати тиск Заходу на вимоги змінювати своє законодавство про міграцію та ставлення до проблеми в його інтересах? На-

Расистські суспільства лібералізму

разі видно, що ліберальний уряд Яценюка, коаліція у Верховній Раді та Президент ідеологічно підконтрольні іноземним центрам у Брюсселі та Вашингтоні. Тому відповідь на це питання негативна: не може. Сьогодні тиск на владу з цього питання здійснюють виключно расистські ліберали з вищеназваних організацій.

Прогресивне політичне середовище повинно організувати групи тиску на урядову політику. Адже ставлення до традиційних національних меншин, вироблених мислителями вивольного руху у 20 ст., і ставлення до інорасової міграції виходять із різного змісту цих явищ. Особливо під час II-х вивольних змагань інтелігенція випрацювала чіткий прагматичний підхід до національних меншин: як вони ставляться до української незалежності, так і українці ставляться до них. Однак всі меншини тоді були білі і європейської християнської культури. У разі позитивного ставлення до України меншини могли жити з українцями у злагоді. Приєднання їх до справи боротьби за волю України віталося. Однак меншини іншого расового походження, належні до інших цивілізацій і релігій, які з огляду на свою велику генетичну і культурну дистанцію щодо європейців, як свідчить

досвід Європи, не асимілюються. Вони зберігають свою культуру, на що мають право. Конфлікти останніх років українців із в'єтнамцями у Харкові підтвердили необхідність існування кордонів та жорсткого міграційного контролю та законодавства про громадянство.

У змішаних міжрасових шлюбах українців не народжують, вже не кажучи, що їх виховати не можна. І як постгеноцидний народ українці мають право відкинути домагання ультралібералів на пропаганду позитиву таких союзів. Наше завдання – виживання наших нащадків. Тому завдання України – плекати цінність української сім'ї. Натомість народжені від різнорасових батьків формуються на перетині культур і об'єктивно мають маргінальну ідентичність. Такі громадяни не мають національного мотиву активної патріотичної позиції. Їхні фенотипні ознаки формують постійну соціальну дистанцію як іншого і чужого (що не значить ворожого). Вони будуть вимагати відкритіших кордонів для собі подібних, адже збільшення їхньої кількості дозволить їм домогтися значних поступок як для расової групи на чужій землі. Не дивно, що Париж обмальований графіті «Смерть французам», хай і французькою мовою.

Християнство на Заході не захищає корінні народи від фізичного розчинення у масі мігрантів. Натомість ми ще маємо можливість зберегти православ'я як етноформуючу релігію. Сьогодні християнство в Україні повинно ставитися до міграції як до виклику і загрози створеному Богом расового і національного різноманіття. Уберегти його від космополітизації – одне із завдань українства.

Українці несуть своєю історією ідею справедливості для світу. Ми підтримуємо боротьбу за визволення всіх народів. Ми хочемо збереження расової і національної різноманітності у світі. Ми відстоюємо право на Батьківщину. Ми солідарні з африканцями, які хочуть жити щасливо в Африці разом з одноплемінниками, які покинули домівку і оселилися у Європі. Адже ми хочемо, щоб українці поверталися додому також.

Тому немає радості від євроінтеграції і перспективи потрапити у жорсткі лещата расистського режиму пануючого в ЄС лібералізму. Українці захищають європейські цінності і здатні побудувати українську демократію.

Розмова з Конором Вінландом

Конор Вінланд: *«Наші економіки утримуються міжнародними банківськими картелями, а мультинаціональні корпоративні інтереси мають значно більший вплив на законотворчий процес, ніж громадянин країни»*

1. Ви відомий публіцист і активний американський прихильник Української революції, добре обізнаний з нашою внутрішньою ситуацією та ідеологічними ворогами. Як Вам вдалося уникнути пастки «антиамериканського» євразійства і значною мірою нової правої, теоретики якої стверджують, що Росія – єдиний противник нового світового ладу?

– Я ніколи повністю не довіряв євразійській масі. Тоді як є особи з числа нових правих, до яких я справді ставлюся з великою повагою, адже мене засмучує те, що так багато людей

живляться ілюзіями, вірячи, що Росія може якось «врятувати Захід». Ця думка сміхотворна. Що стосується євразійства, то, думаю, достатньо подивитись на минуле його головного ідеолога Олександра Дугіна, щоб зрозуміти, що це насправді необільшовицький фронт.

2. Що було рушійною силою Вашого приєднання саме до руху «Мізантропік Дівіжен» (Misanthropic Division)? Як Ви натрапили на них? Як би Ви описали свою теоретичну платформу (орієнтації) та / або джерела натхнення?

– Мотивом моєї підтримки “Misanthropic Division” стало те, що вони здавалися єдиною групою, яка займається реальним активізмом; тобто, вони не просто говорять, а роблять. За іронією долі, вперше я зіткнувся з ними завдяки посту на форумі, присвяченому жанру Black Metal. Мені сподобалося те, що я чув про MD, і я швидко вступив у контакт з різними представниками цього руху. Щодо мене самого, я завжди вважав себе революціонером в полі правої політики і присвятив себе цьому. Значною мірою черпаю своє натхнення з творів

Розмова з Конором Вінландом

чилійського автора і філософа Мігеля Серрано, але не обмежуюся тільки його ідеями. Окрім нього, мене цікавлять класичні націонал-соціалістичні ідеї, традиціоналістичні мислителі на зразок Юліуса Еволи, такі філософи, як Фрідріх Ніцше, а також такі постаті, як Отто Ран.

«Я думаю, що Українська революція має потенціал «перезапуску світу», так би мовити. Не тільки на Заході, але й по всьому світу ми опинилися під контролем картелів, будь то фінанси чи банки, корпорацій, інтернаціональних військових груп на зразок НАТО»

3. Багато українців, незважаючи на протверезну проросійську позицію багатьох європейських політиків, досі вважають ЄС і США втіленнями цивілізації й свободи. Не могли б Ви прокоментувати це, як людина, що насолоджується благами «західного раю»?

– Я б не сказав, що Захід – це рай per se, хоча він не настільки поганий, як багато хто створює враження про нього. Проте крайній матеріалізм, який принесли лібералізм й капіталізм, залишив Захід у стані руїни. Наші економіки утримуються міжнародними банківськими картелями, а мультинаціональні корпоративні інтереси мають

значно більший вплив на законотворчий процес, ніж громадянин країни.

4. Як би ви оцінили потенціал Української революції? Які культурні / духовні та геополітичні зміни в світі Ви хотіли би побачити і яка Ваша цільова аудиторія?

– Я думаю, що Українська революція має потенціал «перезапуску світу», так би мовити. Не тільки на Заході, але й по всьому світу ми опинилися під контролем картелів, будь то фінанси чи банки, корпорацій, інтернаціональних військових груп на зразок НАТО, й цей список можна продовжувати дуже довго. Змін, які я хотів би засвідчити, дуже багато! Найголовніші полягають в тому, щоб народи світу скинули з себе ланцюги мультикультурних фінансів й економіки, а також поклали край глобалізації та масовій міграції в країни Європи. Також я хотів би побачити, як люди переходять до традиційнішого способу життя і відмовляються від різних іудейських релігій, звертаючись до духовних шляхів своїх предків.

5. Що Ви думаєте про так звану «Новоросію»? Чи має вона якесь відношення до реальної російської ідентичності або ідеалів націоналізму?

– Я вважаю, що так звана «Но-

воросія» – це плацдарм для реалізації євразійського плану і не більш ніж фіктивний фронт, який роками розроблявся у Кремлі для того, щоб сфабрикувати розкол в Україні. Фактична мета полягає в тому, щоб розділити такі держави, як Україна, і включити їх у склад «Євразійської Федерації», що дорівнює здобуттю нових територій, підпорядкованих Москві. Хоча в їхніх рядах трапляються деякі дезорієнтовані націоналісти, не треба далеко ходити, щоб помітити там антифа-головорізів, комуністів, осіб неросійського походження і т. д. Навряд чи вони мають якесь відношення до націоналістичних ідеалів.

6. Ви працюєте журналістом в періодичному виданні “Heathen Harvest.” Не могли б Ви коротко перелічити організації, спільноти, мислителів або культурних діячів, з якими Ви співпрацюєте?

– Окрім “Misanthropic Division-Vinland” (Вінланд), я дописую для таких веб-сайтів, як “Heathen Harvest,” “Aristokratia” і різних блогів, присвячених традиціоналістичній думці і націоналістичним ідеалам. Крім того, останнім часом я співпрацюю з деякими музикантами, але я поки не можу назвати їхні імена.

Розмовляла Олена Семеняка

Офіційно розпочавши інтеграцію до Європейського Союзу, слід чітко усвідомлювати її перспективи. Йдеться не про можливість/неможливість набуття повноправного членства. Цілковитий «хеппі-енд» євроінтеграційних прагнень Києва поки навіть не обговорюється тими, хто має реальну вагу в Брюсселі. Тим більше, що майбутнє самого Євросоюзу у його теперішньому вигляді є вельми дискусійним. Однак уже зараз варто з'ясувати основні тренди, визначальні за будь-якого рівня співпраці з цією структурою.

Головна, визначена географією та історією характеристика нашого місця в сьогоденному ЄС – периферійність. Периферійність насамперед щодо історично й економічно перших «акціонерів» європроекту – його «локомотивів» Німеччини та Франції, а також Великої Британії, Італії, країн Бенілюксу.

Периферія покликана обслуговувати центр. Це не завжди означає прямий визиск. Але це неодмінно означає підпорядкування інтересам центру та волі його бюрократії – тією чи тією мірою. Маємо повчальні приклади, коли у жертву потребам центру було принесено цілі галузі національної економіки окремих країн. Наслідки спроби перетворення Греції на туристичний та комерційний «єврорай» відомі всім.

Для центру периферія – насамперед засіб, а не мета. Це джерело живлення та ресурсів – природних, матеріальних, людських. Наївно думати, що інтереси пе-

риферії ставитимуться нарівні з інтересами центру. Периферійними членами Євросоюзу вже є нещодавні новачки – Польща, балтійські й балканські країни. Східноєвропейським «бідним родичам» відведено роль постачальника необхідних ресурсів, передусім, відносно дешевої робочої сили, а почасти – й території для розміщення небажаних у «корінних» країнах ЄС виробництв.

Інша справа, що обмеженість власної технологічної та інно-

«Периферійними членами Євросоюзу вже є нещодавні новачки – Польща, балтійські й балканські країни. Східноєвропейським «бідним родичам» відведено роль постачальника необхідних ресурсів, передусім, відносно дешевої робочої сили»

ваційної бази названих країн робить таке амплу загалом прийнятним для них. Утім, поглинути надлишок робочої сили з іще однієї 40-мільйонної «периферійної» країни навряд чи реально. Ті з наших співгромадян, які мали бажання працювати в Європі, вже працюють там. Решта – зайві.

На тлі ранжування в економічній сфері, коли всі ніби рівні, але дехто все ж «рівніший за інших» (нехай і з об'єктивних причин), політичні євростандарти є дійсно загальнообов'язковими. І тут впадає в око примітивізм деяких наших єврокритиків. Акцент на моральній деградації низки європейських суспільств, на засиллі гей-пропаганди та руйнуванні виховної системи відвертає увагу від актуальніших політико-ідеологічних вимог – як задекларованих, так і негласних. Проблема занепаду

традиційної моральності в межах ЄС існує, але його масштаби визначаються здебільшого все ж наявним станом суспільної свідомості у конкретних країнах – характером її релігійності, вкоріненістю сімейних цінностей, рівнем «гомоторантності» тощо.

Натомість мусимо розуміти, що Брюсселю назагал байдуже до історичної справедливості, національної гідності, територіальної цілісності та інших «сантиментів» у «другорядних» країнах. Отже, «в пакеті» з усіма наслідками економічної периферійності ризикуємо отримати фактичне визнання анексії Криму, «заморожений» конфлікт як

мінімум у двох регіонах, а також збереження КПУ та інших антидержавних сил у політичному просторі. Саме такою може бути реальна ціна беззастережно обраного нинішньою владою й частиною суспільства «периферійного» шляху євроінтеграції.

Розщеплення статі

Юрій Ноевий

Гендерна рівність – це не рівність чоловіків і жінок. Інакше так би і говорили: рівність статей. Для чого тоді інше поняття?

Гендер конструює дві уявні екстремістські антинародні ідеї. Перше – біологічна і соціальна стать не дорівнюють одна одній. Соціальна стать – видумане поняття для можливості конструювання теорії гендеру. Всю свою історію людства ніхто не здогадувався, що це, виявляється, дві різні речі.

Друге – гендер позначає і виводить у норматив ширше коло явищ, ніж дві статі: не виправдано додається гомосексуалізм, бісексуальність та трансгендерність та інше божевілля. Параноїдальна теорія гендеру з часом придумала нові форми гендеру: андрогін, воно, чоловік, який вважає себе жінкою-лесбіянкою і жінка, яка вважає себе чоловіком-педерастом тощо.

Теорія гендеру – це не просто божевілля хворого духу. Це технологія соціальної інженерії, спрямована на трансформацію суспільств і знищення здорової суспільної моралі, репродуктивного потенціалу та виховання дітей.

Для початку через мережу західних фондів і їх агентів впливу в Україні вводять у ЗМІ та освіту нові дегенеративні теорії лібералізму, як сексизм, фемінізм, права людини, толерантність, політкоректність і гендер. Далі лобістські групи, з числа педерастичних активістів на зарп-

латі та корумпованих політиків, вводять зміни до законодавства та програм освіти у ВНЗ та школах.

Ось що пише журнал Верховної Ради «Віче» у статті «Гендер – це свобода» в інтерв'ю з співробітниками Інституту ліберального суспільства: «Ви хочете сказати, що чоловік може виконувати жіночі ролі? – Сучасне розуміння гендеру співвідноситься з поняттям свободи. Тобто суспільство не має нав'язувати окремому індивіду, які ролі йому виконувати». Справа не в тому, що це видумка. Головне те, що теорія гендеру вже впроваджується в

Україні. Адже, як пише журнал, «впровадження Державної програми з утвердження гендерної рівності в українському суспільстві до 2010 року та допомога наших багатших закордонних партнерів, які часто фінансують проекти, що поліпшують ситуацію з гендерною рівністю» (там само).

Ворожа українофобна ідеологічна істерія іде до нас із Заходу. Всі ультраліберальні проекти з боротьби із українською культурою фінансує Єврокомісія – виконавча гілка влади в ЄС.

Ось що її віце-президент Франс Тіммерманс та комісар з питань юстиції Вера Юрова, відповідальна за гендер, написали у посланні підконтрольним народам 8 березня: «ЄС є і залишається на однією з рушійних сил у питанні гендерної рівності». Тобто рівності нормальних людей із транссексуалами, андрогінами, педерастами тощо. Аж ніяк чоловіків і жінок. В Італії державою опубліковане «Керівництво з інформації, що поважає ЛГБТ спільноту», де є правила для журналістів не використовувати «гомофонні» слова як традиційна сім'я, одностатеві шлюби,

заборонено писати про людство складається із чоловіків і жінок. Зміна законодавства на репресивне та зміна мови, підміна понять та заміна значень слів, просування гендеру серед ЗМІ – це основні завдання українофобії.

Сьогодні в умовах війни з Московією Євросоюз навіть попри угодовську позицію залишається позитивним явищем у

думках частини українців. Але поки ми воюємо, Захід, користуючись нагодою, нав'язує нам радикальні негативні ідеї.

Євроінтеграція сьогодні означає, що ми згодні добити свою культуру і сімейні цінності заради членства ЄС. І це при тому, що економічні вигоди від цього маленькі. Адже при підписанні угоди про членство Україна повинна бути відмовитися від частини тієї продукції, яка вже виробляється в країнах ЄС. Як бачимо на прикладі Греції такий шлях – це шлях в інше провалля.

Система європейських цінностей

Максим Галицький, отець Андрій Пальчик (РКЦУ)

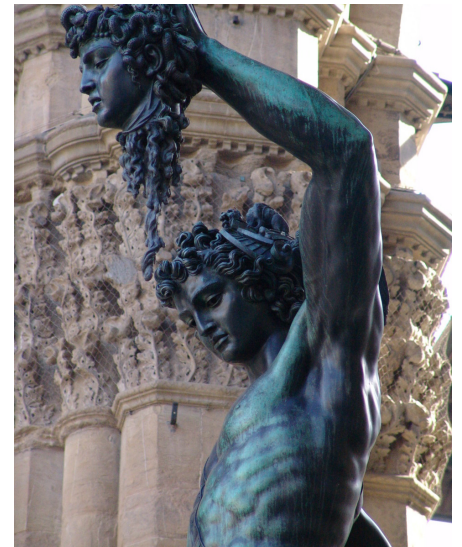
Питання про ідентичність Європи, а також її сучасний образ безпосередньо зачіпає проблему її коріння, початків. Подекуди маємо пригадувати, а то й вишукувати, правдиве значення давно відомих слів. Якщо сьогодні скажемо, що Європа має бути Європою, навряд чи припустимося тавтології. У цьому контексті слушно пригадати давню конфуціянську мудрість: «Володар має бути володарем, підданий – підданим, батько – батьком, син – сином». Але чи можемо чітко відповісти собі, чим для нас, європейців, є Європа? Автор прапора Європейського союзу Арсен Гайтс свідомо використав новозавітний мотив «жінки, одягненої у сонці» з Книги Одкровення Апостола Йоана, у якій на голові був вінець з дванадцяти зірок (у католицькій традиції вона стала образом Богородиці), пов'язуючи долю Європи з християнськими цінностями. Проте згодом виникають й інші тлумачення: кількість держав-учасниць, досконалість і повноту, знаки зодіаку тощо. Відтак маємо замислитися, що має бути автентичним підґрунтям європейськості: економічна взаємозалежність, прагнення побудови космополітичного суспільства, оборона ідентичність, або все ж такі християнська віра? Остання альтернатива сьогодні все більше стає дискусійною. «Європу не можна зрозуміти без християнства», – ці слова католицького архієпископа Анжело Амато не є якоюсь риторичною фігурою. Вони виражають цілу історію європейського континенту, що упродовж останніх двох тисячоліть була нерозривно пов'язана з життям Церкви. Неможливо заперечити об'єднувальну роль Христової Церкви упродовж століть у різних царинах суспільного життя. Проте, від часів Просвітництва та появи різноманітних антихристиянських рухів, її значення все більше несправедливо відкидається. Це, у свою чергу, призводить до пошуку нових об'єднуючих ідеологій як своєрідних заміників традиційному Авторитету. Унаслідок – низка принципів і понять (свобода, справедливість, рівність, братерство) піддалися викривленню і втратили своє істинне християнське значення.

Не випадково у 1999 р. з'явився папський документ "Ecclesia in Europa", що підсумував діяльність двох синодів католицьких єпископів, повністю присвячених проблемі європейських цінностей і душпастирської праці на континенті. У ньому вказані як знаки

надії, так і загрози для європейської цивілізації. Найголовнішою проблемою називається щораз більш поширена позиція «мовчазної апостазії», себто такого способу життя, ніби Бога не існує. Релігійний агностицизм та байдужість спричинилися до того, що вони уподібнилися до спадкоємців, які змарнували свій духовний спадок, залишений їм історією. Цілком зрозуміло, що у такій ситуації не можна дивитися у майбутнє без налаштованості на боротьбу.

Протягом останнього століття Католицька Церква випрацювала систематичне соціальне вчення, що спирається на принципи Євангелії та природного права. Першим і головним принципом цього вчення є вшанування людської гідності. Її підстави знаходимо у Божому Одкровенні, в якому людина постає як образ і подоба Бога: вона є не лише щось, але й хтось. «Людину неможливо зрозуміти без Христа» (Йоан Павло II), а отже серцевиною питання про цінність людського життя і моральні засади має стати Добра Новина, об'явлена в Сині Божому. Євангельська звістка є підставою «цивілізації любові», яка має прийти на зміну «цивілізації смерті», що в сучасній Європі виразно себе проявляє через нищення людини за допомогою витончених схем лібералізму. Здається, що інстинкт самозбереження, який має діяти на суспільному рівні, все більше втрачає свою силу. Це яскраво проявляється у ставленні до життя людської особи, цінність якої не є пріоритетом. Католицька церква непохитно стоїть на позиціях захисту людського життя від моменту зачаття до природної смерті. Передусім це стосується застосування абортів і евтаназії, які мають прирівнюватися до навмисного вбивства беззахисної людини. Відтак католицьке моральне вчення стає в опозицію до ліберальних спроб їх узаконення в ряді європейських країн.

Протистояння між традиційною католицькою та ліберальною системами цінностей не обмежується відмінностями в поглядах на людську особу, але також торкається її життя і виховання у повноцінній родині. У цьому питанні католицьке вчення спирається як на натуральне право, так і Божественне Одкровення, за якими родина починає існувати в союзі одного чоловіка і однієї жінки, себто у шлюбі. Натомість одностатеві союзи з об'єктивних причин не можуть бути плідними, а також не сприяють особистісному довершенню на фізико-біологічному та психо-

логічному рівнях. Різноманітні спроби легалізації одностатевих шлюбів з правом усиновлення дітей і впровадження гендерної політики руйнують суспільство, спотворюють інститут сім'ї, поняття батьківства та материнства, виховують морально скалічені покоління майбутніх європейців.

Усі наведені вище загрози життю особи та родині походять від помилкового розуміння свободи як вседозволеності, безкарності і безвідповідальності. Свобода людини в католицькому розумінні передбачає відповідальність за власні вчинки перед Богом та іншими людьми. Іншою хворобою сучасного суспільства, яка вже стала поширеним способом життя, є невластиве ставлення до матеріальних благ. Розуміння людини виключно як суб'єкта витворення та споживання продуктів праці суперечить істині про її гідність і надприродне покликання. Тому Йоан Павло II закликав «скоріше бути, ніж мати». Погоня за достатком і високим рівнем життя, які часом стають самоціллю, нівелює духовний вимір та позбавляє істинної людяності. Замість того, щоб в дусі солідарності об'єднувати людей і сприяти взаємодопомозі, глобалізаційні процеси йдуть за іншою логікою, збільшуючи бідність найслабших. Звідси – почуття самотності, навіть у людей заможних, залишених для себе самих і позбавлених моральної підтримки.

Католицька Церква закликає європейців згадати своє покликання, свою ідентичність. Хоча Європа з'явилася як реальність досить неоднорідна, вона має випрацювати нову модель єдності народів, віднайти ті фундаментальні цінності, в плекання яких християнство внесло свій особливий вклад.

Зайвість людини в ліберальній утопії

Олійник Юрій

Трагічність сучасної Європи – у руйнуванні цивілізаційної ідентичності. Ми відрізняємо ісламську, індуїстську та далекосхідно-християнську цивілізації перш за все за релігійними принципами. Захід же називають іудео-християнським (що не підкріплено доказами – іслам набагато ближче до сучасного іудаїзму), постхристиянським. В повсякденні вдаються до камуфлювання атеїстичних цінностей християнським корінням, хоча з часом зростає роль відкритого парарелігійного культу «прав людини» (він змушує адептів фактично відступати від традиційних релігій, погоджувачись, наприклад, з абортами та евтаназією). Згадана тенденція меншою мірою розвилась в Америці, більшою – в Європі.

Під час тривалого процесу напрацювання Конституції Європейського Союзу згаданий конфлікт оголився – Папський престол увійшов у дискусію з євробюрократією навколо місця у преамбулі визнання християнського коріння Європи. Хоча конституційний проект провалився (слугуючи важливим індикатором зростання євроскептицизму), дискусія сприяла активному обговоренню засадничих принципів життя суспільства. Характерний приклад – переписка Бенедикта XVI (Йозефа Ратцінгера), найбільшого католицького теолога сучасності, з Юргеном Габермасом – володарем думок ліберального мейнстріму Заходу. Мова йшла про ряд проблем, з якими стикнулася Європа, зокрема з необхідністю співжиття з нехристиянськими спільнотами на території континенту. Однак в кінцевому результаті диспут вийшов на рівень різних передумов католицької та ліберальної логіки, а саме ролі розуму. Габермас постулює можливість вповні секулярного суспільства, з рівновіддаленістю держави від конфесійних спільнот. Натомість держава мусить орієнтуватись на спільні для всіх людей поняття прав людини, які раціональними засобами виводяться з навколишньої дійсності. У побудові суспільства слід відійти від метафізики та орієнтуватись на прак-

тичні потреби безпеки і стабільності, що забезпечуються раціональним підходом.

Звісно, вже на цьому етапі ліберальна опінія викликає шквал критики – чи враховані усі варіанти, що найкраще задовольняють більшість спільнот. Історія знає багато форм терпимості співіснування релігійни та етнічних спільнот, які не будувались на засадах ліберального дискурсу. В умовах ісламського халіфату мова йшла про терпимість до «людей книги», які частково дискримінувались (заборона проповіді і т.д.). Імперія Чінгісхана більш наближена до мультикультурної утопії – лояльність династії та кодексу законів (Ясі) забезпечувала повну свободу совісті, хоча соціальні та політичні можливості обмежувались багатоступеневою імперською ієрархією (але й

хідність. З іншого боку, домінантні в рядах євробюрократії та університетач Європи культурні марксистичеж не орієнтовані на повагу до норм чужинців, прагнучи всіх і все переробити за власними уподобаннями (в рамках цього процесу проходить як агресивна гомо-пропаганда, так і антихіджабні кампанії). Отже, впливові групи прагнуть до домінування в суспільстві, а слабкі покладаються на збереження статус-кво. Очевидно, що класичні ліберали теж серед слабких – навіть якщо дійсно вірять у раціональний мир.

Папа Римський натомість повертається до людини як Господнього творіння, яке є причиною усіх подальших логічних конструкцій, а не їхньою частиною. Людина як мірило всього – ця майже християнська думка головувала на початку гуманізму. Однак спроба

вбудувати це мірило в автономну систему, відірвану від Бога, з плином подальшого відходу від традиційних цінностей (так званого «прогресу») знецінює людську сутність, за яку нібито боролись гуманісти. Спершу автономна людина потребує захисту від ворожого світу – державу (Гобсів «левіафан»), далі змушена підлаштовуватись під потреби колективу (а фактично його поводитирів), а в 20 ст. стає непотрібною. Ірраціональність, яку закидають всім ворогам ліберальної утопії, якраз і полягає в небажанні

втіснити людськість у прокрустове ложе стрункої та витонченої системи, стати слухняним гвинтиком (що й неможливо). Ось історичний результат секуляризації, позбавлення світу метафізичного виміру. *Починали з вивищення людини, а закінчили її зайвістю.*

Врешті Габермас змушений визнати потребу нормативних передумов республіканського устрою, а отже – і перегляду відносин з релігією, яка залишається джерелом цінностей. Натомість Ратцінгер ставить під критику як релігію (що подекуди стимулює тероризм), так і сам розум (ядерна бомба – чи не вінець прогресу?). Отже, теолог залишається критично мислячим, а «вільний мислитель» шукає підпорок, аби зберегти сумнівної якості будівлю.

М. Прішвін

Це не порожні слова класика. 70 років радянської окупації призвели не лише до втрати культурних цінностей, а і до втрати традиційного дбайливого ставлення наших предків до природи. «Вперед к победі комунізму!» – під цим гаслом висушувались останні поліські болота, розорювались останні херсонські степи, зникав під водою штучного моря козацький Великий Луг. Під гаслом індустріалізації та потреби «догнати і перегнати» Америку у всьому допускались жахливі з екологічної точки зору рішення. Репресивна політика більшовиків не лише ставала на заваді появи громадського спротиву антиекологічним владним ініціативам але і сприяла зникненню відповідального ставлення до навколишнього середовища на побутовому рівні.

Комуністичний молох поступився місцем іншому монстрові, капіталістичному. Змінилась тільки зовнішня вивіска: замість потреби виконання завдань партії, знищення природи відбувається під благими гаслами потреб соціально-економічного розвитку, приваблювання інвесторів, розвитку інфраструктури чи появи нових робочих місць. За цими словами досить часто прихована зворотна сторона медалі, яка полягає у нехтуванні екологічних стандартів і вимог, у нанесенні шкоди довкіллю та руйнуванню міс-

цевих традиційних відносин із довкіллям. І ті, хто обґрунтовує такі речі неодмінною платою за отримані соціальні чи інші блага, свідомо чи несвідомо грають на руку капіталізму: слід не забувати, що істинною причиною зазвичай є бажання примножити капітал і отримати нові прибутки, а не бажання покращити життя громаді.

І якщо в постіндустріальних країнах джерелом збагачення є розвиток сфери послуг, інформаційних технологій, то ми ру-

зв'язку і гармонії між людством і природою. Екологізм має різні напрямки і течії, але усі вони об'єднані розумінням хибності нинішнього пануючого світогляду, який в ближчому чи дальшому майбутньому призведе до колапсу нашої цивілізації за умови збереження нинішніх тенденцій споживання ресурсів і суто господарського ставлення до довкілля.

На жаль, екологістський світогляд не є достатньо популярним, аби почати відігравати помітну роль у світових політичних процесах. Не виключенням є і українські реалії. Існуючий стан речей загалом вважається цілком прийнятним і громадськість, поки екологічні загрози не зачіпають безпосередніх інтересів громади, не переймається ними. І дуже прикрими є

хасемось шляхом країн «третього світу» – капіталізація відбувається майже виключно на сировинній основі, шляхом інтенсивної експлуатації природних ресурсів, що не потребує значних наукових та фінансових вкладень, але дозволяє швидко отримати надійний прибуток (або і надприбуток).

Альтернативою капіталістичному світогляду у ставленні до природи виступає екологістський світогляд, заснований на доктринах екологізму – погляду, в основі якого лежить ідея

потурання капіталістичним силам з націоналістичного боку – тих, хто найбільше говорить про добробут українців.

На жаль, і ми мусимо це констатувати, в націоналістичному середовищі бракує розуміння екологічних ідей. Гасла про необхідність охорони довкілля, звісно, сприймаються всіма на «ура», проте якщо мова іде про більш серйозні речі – одразу починаються розходження у поглядах. Зразково показовим можна назвати відношення до проблеми будівництва малих ГЕС в Карпа-

Екологізм і Батьківщина

тах: в той час, як праві активісти Закарпаття разом з громадою виступали за припинення будівництва однієї з ГЕС, її охорону забезпечувала одна з сотень Самооборони Майдану. Представники інших сотень влаштували у стін Міністерства екології акцію на підтримку будівництва іншої ГЕС, намагаючись зірвати таким чином влаштований екологами пікет проти ГЕС. Окрім банальної проплаченості учасників «за ГЕС» акції, мало місце і щире переконання, що ГЕС принесе процвітання карпатському краю. Подібне різке розділення поглядів має місце і по відношенню до інших проблем, як-то необхідності збереження мертвої деревини в лісах чи полювання на заповідних територіях, і добре простежується в інтернет-обговореннях на різних соціальних і медіа ресурсах.

З однієї сторони, присутність різних поглядів на ту чи іншу екологічну проблему є нормальним явищем, і потрібен відкритий діалог для досягнення єдиного консенсусу. Однією з причин відсутності одностайних поглядів є відсутність чіткої екологічної направленості націоналістичної політики, що може пояснюватись низьким рівнем екологічної освіти населення взагалі і слабким інформаційним впливом екологічних організацій, що з різних причин не здатні охопити «зеленими» ідеями населення. З другої сторони, відсутність чіткого екологічного вектору політики націоналістичного середовища дає змогу капіталістичним силам вміло маніпулювати різними шарами населення, громадами тощо для досягнення своїх цілей, які йдуть врозріз із будовою міцної держа-

ви із незабрудненим довкіллям і не порушеною природою.

Отже, конче необхідною стає потреба впровадження чіткої екологічної складової націоналістичної діяльності, яка мусить стати невід'ємною його рисою. Адже не можливо збудувати національну державу, коли її природні ресурси перебуватимуть у нещадній експлуатації світових корпорацій, які керуються грошовим прагматизмом і жодним чином не зацікавлені у збереженості довкілля окремо взятого регіону чи країни, тільки якщо це не стане їм вигідним з певних міркувань. Прикладом твердої екологічної політики може слугувати правління Хоакіна Балагера в Домініканській Республіці. Так, завдяки його політичній волі були знесені незаконні поселення лісорубів в гірській частині країни, а обов'язок лісової охорони перебрали армійські підрозділи. Завдяки цим та іншим заходам було збережена природа республіки, що стало підвалиною для продуктивного сільського господарства і принадою для туристів; в сусідній країні Гаїті, розташованій на одному острові з Домініканою, знищення лісу призвело до масової ерозії ґрунтів і краху економіки держави.

Однією з головних перешкод для поширення екологічного світогляду є одна із передумов його успішної реалізації, а саме – відмова від надмірного споживацтва, яке є цивілізаційною хворобою XXI століття і призводить до надмірного навантаження на природні ресурси землі, і надмірного виробництва відходів. Реклама капіталістичного світогляду призвела до того, що ледь не все людство мріє жити

по споживацьким стандартам «західного» світу, що, у разі здійснення цієї мрії, призведе до збільшення навантаження на ресурси Землі в кілька десятків раз, що є неможливим і спричинить нові глобальні військові конфлікти. Оскільки саме на споживацтві тримаються надприбутки світових корпорацій, вони вкладають мільярди доларів у рекламний бізнес для пропаганди свого світогляду; екологічні рухи не мають такої можливості. Пропаганда екологізму через призму націоналістичних тенденцій, що почали підіймати голову в Європі – один із можливих шляхів поширення «зелених» ідей в обхід фінансової стіни корпорацій.

Слід розуміти, що перемога чи поширення екологістичної доктрини у одній окремо взятій країні дасть лише тимчасовий, локальний успіх. Глобалізація вже призвела до того, що будь-яка криза чи війна у одній окремо взятій країні призводить до дестабілізації у цілому регіоні і світі; в подальшому цей процес лишень посилюватиметься. «Зелений» рух у великій мірі був заснований і досі асоціюється з активістами лівого напрямку (анархістами і т.д.), але нарешті прийшов час правим силам по всьому світі ставати провідниками поширення екологізму. Збереження культури і традицій народів просто нерозривним чином пов'язано із збереженням природи, яка в усі часи слугувала першоджерелом культурної самоідентифікації націй, і мусить слугувати і надалі. І лише збереження природи і взагалі довкілля в світовому контексті надасть націям шанс на довгостроковий квіток у майбутнє.

Ще два місяці тому, до вбивств, вчинених братами Куаші та Ахмеді Кулбалі, намагання пояснити, що масова імміграція, зякоюстикнулася Франція, призведе до серйозних проблем, які можуть розв'язати громадянську етнічно-конфесійну війну, виводило людей з рівноваги. Пройшов місяць, і статтям, які прямо, або майже прямо, вказують на можливість збройного конфлікту у Франції, вже втратили лік.

Докази? Надзвичайна стаття «Франція, двотисячні роки: громадянська війна?» в лютневому номері журналу «Ліон Капіталь». Стаття опублікована під заголовком «Іслам — з області фантастики?», що відсилає до останнього роману Жана Ролена «Події». Романіст описує в ньому «Францію, охоплену хаосом», подумки уявляючи «протистояння ідентитерів, ісламістського ополчення, джихадських угруповань і бригад ультралівих». Як зауважує «Ліон Капіталь», «автор не займається політикою. Він лише демонструє можливість громадянської війни тут, у Франції. Він, колишній воєнний кореспондент, був вражений, побачивши, наскільки Сараєво нагадує Гренобль».

Французький письменник Мішель Уельбек в своєму останньо-

му творі «Капітуляція», прямо торкається цієї проблеми: «Протягом багатьох років і, без сумніву, навіть багатьох десятиліть, газета «Le Monde», як і інші газети лівоцентристського спрямування, постійно виступали проти «Касандр», які передвіщали громадянську війну між іммігрантами-мусульманами та корінним населенням Західної Європи».

Громадянська війна на порозі: Гійом Фай мав рацію?

Більш ніж на десять років раніше за всіх інших передбачив події Гійом Фай — автор, що був ідеологом «Нових Правих» наприкінці 1970-х років, але згодом на деякий час відійшов від політики до початку 2000-х років. У своєму творі «Колонізація Європи», що датується 2000 роком, Гійом Фай пророчо описував те, що деякі починають розуміти лише тепер.

«Етнічна війна скоро почнеться, а ми ще нічого не побачили, як це передчував Ерік Вернер у книзі «Напередодні громадянської війни». Очевидно, що це вже відбувається у вигляді герильї між етнічними

бандами, між ворогуючими кварталами, за американським зразком. Але ці міжособні сутички між іммігрантами не зможуть приховати того, що всі вони об'єднуються проти свого головного ворога — корінних європейців та їхньої держави. Зриваючи злість на всьому, що символізує державу (поліція, пожежники, транспорт), кидаючи виклик закону шляхом встановлення зон злочинної економіки,

«виживаючи» європейців з їхніх домівок погрозами (це стосується навіть португальських та іспанських іммігрантів, що доводить расовий і культурний, а не національний характер реакції), «покоління дітей іммігрантів» запустило рушій громадянської війни, жорстокої внутрішньої колонізації, яка, ймовірно, закарбується у психіці і культурній пам'яті наступних поколінь. «Воювати з європейцями на їхній території» — такий пароль закріпиться в колективному несвідомому цього населення, яке постійно збільшується».

На думку Гійома Фая, «Європа — хвора людина світу» і занурення в безодню хаосу — незаперечне. Перед ризиком громадянської війни на етнічно-релігійному ґрунті автор, під час засідання по рееміграції, організованого Ідентитерським Блоком у 2014 році, закликав «психологічно та ідеологічно готувати європейську молодь до зустрічі з можливим хаосом і забезпечення існування після хаосу».

Переклад Онисія Гарай

Розмова з Марко

Марко: *«В культурному плані – це просто Франкфуртська школа з її культурним марксизмом, що пропагує збочення і руйнування традиційної ідентичності європейських народів»*

1. Ви – один із найактивніших прихильників України в іспаномовному політичному середовищі. Що допомогло Вам побачити реальність по той бік кремлівської пропаганди і зрозуміти, що саме українська сторона має потенціал справжньої боротьби проти «нового світового ладу»?

– Я сам побачив те, що не вписується в кремлівську пропаганду, а також перебільшення, сенсаційність і помітне інформаційне замовчування подій, що сталися в Україні. Маю зізнатися, що, як аргентинський націоналіст, я покладав свої надії на націоналістичну альтернативу, заграючи з однією «антисіоністською» партією... На той момент я був близький до того, щоб бути членом цього руху задля пробудження аргентинського суспільства. Один з його засновників є

добре знаним міжнародним аналітиком в конспіративних колах світу, а також серед аргентинських націоналістів. Свого часу він навіть робив інтерв'ю з Девідом Д'юком (США), Алексом Джонсом (США), Рафалом (Іспанія) і врешті-решт закінчив співпрацю з Russia Today разом з «колишнім» співробітником КДБ Даніелем Естуліним (Росія / Іспанія). Спершу вони сказали нам, що працювали на РТ, щоб використовувати це медіа для поширення інформації проти сіонізму й нового світового ладу. Але після подій в Україні почали вихвалити Путіна і президента комуністичного Форуму Сан-Паулу і УНАСУР (Союз південноамериканських націй), що захищає корінні народи, й підносити Уго Чавеса (Венесуела). Цей аналітик також говорив про знамениту «арабську весну» (Лівія, Єгипет, Сирія, Іран), під

час якої західні агенти дестабілізували ситуацію на Близькому Сході в інтересах незаконної держави в Палестині.

Коли я побачив, що кожен з цих націоналістів став дезінформатором, в мені заговорило шосте відчуття про те, що час прокидатися. Інстинктивно я почав досліджувати і захищати Українську революцію. Найбільшим було моє здивування, коли я написав свою першу статтю про те, що відбувається в Україні, і вони відмовилися її публікувати. Засіб масової інформації, який обстоює «Третю позицію», має поширювати інформацію про все, що стосується націоналізму в світі. Вони виправдовувалися, що вона була надто довгою, містила багато орфографічних помилок, була написана поганою, незрозумілою мовою. Але я опублікував статтю в групах і сторінках на Facebook, і всі чудово її зрозуміли. Цей ЗМІ став націонал-більшовицьким, почав висвітлювати «традиціоналістичну» політику Путіна, просувати четверту політичну теорію і відтворювати пропагандистські штампи в цьому ключі.

2. Що складає ідейний стрижень антиукраїнської інформаційної війни Росії, які організації та особистості стоять за цим?

– Росія експлуатує поняття традиціоналізму, «націоналізму» й створює видимість своєї монетарної і фінансової незалежності від західного централізму, що нібито робить її альтернативою занепаду, який панує на Заході. Вони створили велику мережу сайтів, які адмініструють конспіратори з ряду країн Америки й Європи і навіть Близького Сходу, спираючись на гадану підтримку Сирії з боку Росії. Таким чином, а також за допомогою націонал-більшовицьких інтелектуалів-неоєвразійців на зразок Олександра Дугіна, вони спромоглися підкупити 85% найвідоміших світових націоналістичних партій і рухів, скориставшись відчаєм й опортунізмом людей без освіти.

3. Чи засадничі політичні принципи ЄС та Російської Федерації по-справжньому протилежні? Чи здатна зробити Європу вільною заміна американського контролю над нею російським? Розкажіть про Вашу теоретичну платформу «Третя Позиція».

– Справжньої концептуальної суперечності між Заходом й Східною Азією немає, оскільки Росія і Китай, по суті, є двома сторонами однієї медалі... У той час як на Заході ми пожинаємо плоди троцькізму й психосоціокультурної «революції» Грамші з його атакою на національну культуру, що дісталися у спадок від Франкфуртської школи, в Азії утвердився репресивний й авторитарний сталінізм / маоїзм, які не дозволяють зовнішнім агентам підірвати державу

та її «добробут», однак причиною виродження є сама держава, й країна стає світом автоматичних, сповнених страху зомбі без власного мислення. США радше можуть рятувати Росію і навпаки, тому я вважаю, що вони тільки ілюзорно сперечаються за світову гегемонію. Вони спадкоємці війни з 1945 року, які постійно перевіряються як «сили» стосовно глобального центру влади. Якщо це правда, спочатку має припинити існування червоний табір, що заважає здійсненню справжньої революції, й іноді може знадобитися використання засоби масової інформації «синіх» для знищення червоних... Але це не означає, що ми маріонетки синіх. Ми просто ефективно застосовуємо те, що найкраще служить нашим цілям у даний момент часу.

Націоналісти-одномудці, які підтримують Путіна, вважають, що Росія є ключовим гравцем прагматичної Realpolitik для того, щоб покласти край лібералізму. Вони кажуть, що знищення лібералізму означає зникнення й комунізму... Але в обмін на цей прагматичний хід вони роблять всесильним монстра, якого без «синіх» було би неможливо знищити... Ми повинні спершу знищити червоних, щоб покінчити з комуністичною небезпекою, а потім взятися за внутрішнього ворога, який загрожує всякому націоналізму на Заході. Бо «азіати» продають нам «альтернативу» в обмін на руйнування нашого західного світу. Вони не хочуть допомогти, вони просто хочуть зайняти

місце нинішньої глобальної політики.

Щодо теоретичної платформи «Третя Позиція». У нас є оригінальна основа ХХ століття. Спроби імітувати минуле не працюють, минуле тільки піддається ревізії. Ми повинні пережити сьогодення і прогнозувати майбутнє. Ми не повинні бути, як минуле, ми повинні бути краще. Подолати минулі помилки і не повторювати їх. В принципі, стаючи керманічем держави, кожен може по-своєму справлятися з проблемами ХХІ століття. Але основа є основою. Націоналізація промисловості і заміна золотого стандарту як робоча модель. Ліквідувати лихварство, а якщо країна заборгувала фінансовим інституціям, – почати розслідування та переслідування міжнародних економічних / фінансових вбивць. Культивувати біологічну націю, справжню спадкоємицю держави, і захищати її інтереси. Зберігати традиційні європейські цінності, відновити націю, побудувати сильну державу, досягти піку культури. Наша боротьба проти сучасного світу не означає повернення до племінного примітивізму, а є метафізичною і філософською боротьбою проти культурного марксизму в проституйованих формах сучасної держави. Республіка і демократія мають знову розцінюватися як життєздатні концепції для національної держави. Я міг би роз'яснити, але не хочу вдаватися в деталі.

4. Наскільки Ви знаєте, зовсім недавно Німеччина відмовилася

Розмова з Марко

надати Україні зброю, тому що Ангела Меркель, як і Петро Порошенко, не думає, що конфлікт у Східній Україні має військове розв'язання. У той же час ясно, що визнання автономіє ДНР і ЛНР і федералізація Донбасу за нинішніх умов означає ніщо інше, як повторення кримського сценарію: силову анексію регіону, описану колишнім лідером новоросійських «повстанців» Ігорем Гіркіним. Чи не здається Вам, що настав час розвивати геополітичні відносини з країнами, які дійсно піклуються про Україну?

– Ми знаємо, що Меркель – це не просто Меркель: ми знаємо, що вона була членом комуністичної німецької організації, знаємо, що співчуває радянському минулому, знаємо, що Росія, так чи інакше, прагне стати новим СРСР. Має місце зустрічний рух між західними урядами і урядами Східної Європи. У глибині душі ми знаємо, що «холодна війна» – це просто театральний хід; ми використовуємо це поняття з прагматичною метою, щоб позиціонувати себе на державному рівні (годиться в будь-якій ситуації, що вписується в контекст «холодної війни» у світі). Я думаю, що конфлікт на Сході має вирішувати українська держава, хоча ми знаємо, що нинішній уряд відтягує час і відступає територію загарбникові... Ми могли би навіть припустити, що їхньою метою є виснаження України. Але немає реальної потреби у виправданні військового втручання міжнародного співтовариства, яке,

звичайно, буде здійснюватися не засобами регулярних військових частин, а радше бомбардувальників В2, як у колишній Югославії. Проблема в тому, що В2 НАТО не розрізнятиме між патріотами-українцями і проросійськими сепаратистами, що дестабілізують ситуацію... Ми також маємо пам'ятати, що інтереси Німеччини, безумовно, перетинаються з інтересами Росії... Ми живемо в світі, який не зводиться до ідеологій, урядів, лівої, правої чи центру, тож вони неминуче взаємозалежні, наскільки взаємозалежні відносини суб'єктів однієї глобальної структури. Наша місія як націоналістів-дисидентів: порушити цю схему і повернути нашим народам статус незалежних і суверенних держав, здатних підтримувати власне існування. Щодо пошуку союзів з державами, які дійсно важливі для України, то, враховуючи поточний геополітичний контекст, варто визнати, що кожен з урядів служать тим самим агентам. Без варіантів, у тому числі Балтійський союз, що залежить від рішень НАТО, тому таким альянсам має передувати ідея самоврядування. Відмінною була б держава, що позиціонує себе саме як державу. Звідти ви могли б навіть допомогти колегам в сусідніх країнах, щоб сформувати альянс справжніх націоналістичних урядів й реальної співпраці і взаємовигоди.

5. *Розкажіть про те, як вплинув ЄС на Вашу країну / Європу в політичних, економічних і культурних аспектах. Спасибі*

за Вашу активну і професійну підтримку нашої боротьби!

– Я живу не в Європі, але Європейський союз в економічному плані впливає на європейські країни через лихварів та позики, які займає державам / націям, залишаючи їх у стані банкрутства. Політично, це аналог СРСР, в якому панує позірний федералізм, тоді як реальна влада не належать навіть найбільш гідним представникам кожної європейської країни. В культурному плані, це просто Франкфуртська школа з її культурним марксизмом, що пропагує збочення і руйнування традиційної ідентичності європейських народів.

Я зрозумів, що справжні соратники були в Україні й що звинувачували їх через два відчайдушні й імпровізовані маневри під час і після Майдану. Вони втратили довіру і були затавровані як «зрадники»... Їм просто не вистачало інформаційної підтримки в Інтернеті, і я вирішив почати змінювати результати цієї гри на противагу моїм колишнім пропутінським колегам.

В принципі, це все. Кінець писатимете ви. Але ми знаходимося в ХХІ столітті, а не в кінці... Ви починаєте писати початок. Підтримка з місця мого народження! Я цілковито схвалюю ідею підтримки контактів і спілкування з однодумцями з інших частин світу. Ми тут, щоб допомагати і служити ідеалам суверенної свободи і України та реконквісти Європи.

Розмовляла Олена Семеняка

Попри часту критику консерваторами т.зв. «європейських цінностей», твердження про те, що європейська ідентичність не має субстанційного наповнення, а є чимось відкритим, революційним, таким, що постійно змінює і змінюється — в цілому доволі точне. Адже вся історія західної цивілізації і є не що інше, як перманентний поступ, революція і перетворення внутрішньої та зовнішньої реальності — інакше кажучи: європейську ідентичність характеризує критична установка — до істини, знання, реальності і самого суб'єкта критики. Історія Заходу, історія Європи — це рух у невизначеність, історія нігілістичного «філософування молотом» і «повалення кумирів», себто емансипація, спрямована в Ніщо, до абстрактного абсолюту.

Критичний розум, що є рушієм західної історії, помножений на фаустівську «волю до влади», величі і знання — за визначенням є контр-традиційним, таким, що піддає сумніву і деконструє цінності, істини, усталені ієрархії. Відтак ми з упевненістю можемо стверджувати, що «європейськість», власне, тотожна за змістом поняттю «революційність», а тому й історія Заходу, історичний час Європи розпочинається з моменту першого зламу традиційного укладу (царської доби Риму та Еллади), і далі поперемінно, з різною динамікою пронизує Античність, Середньовіччя і Новий час — виходячи на фінальний виток у добу після-модерну.

Маючи це на увазі, ми вважаємо, що саме названий відрізок вічності — від оприявлення елліністичного критичного і романського практичного розуму та революційної юдео-християнської віри — і є справжнім, «метафізичним» виміром модерну. Модерну, що є не просто західним явищем, але модерну, який сам по собі і є Заходом — заглибленням у «сутінки», із космічного Дня в чисту Ніч небуття, в якому й осягається простір абсолютної свободи, духу, вільного як від будь-яких тяжіючих структур (Традиції), так і вільного — творити і реалізовуватись, здіймати і повалювати божественні п'єдестали і священні цінності. Адже єдина цінність Європи — це свобода, котра допускає будь-яку можливу і неможливу реалізацію духу,

а тому становить те відоме ніцшевське щастя, що є чистою формою подолання. — «Коли відчуваєш, як зростає сила, отже, долається опір».

У цьому моменті ми доходимо до важливої констатації того, що антиісторична ситуація постмодерну — неєвропейська за своєю суттю. Свобода, *libertas* — безумовно західна цінність і чеснота, проте з того часу, як ідеологія лібералізму перейшла червону межу пасивного нігілізму — західне людство втратило і досвід свободи, досвід воле-виявлення. В пост-історичному світі саме поняття «лібералізму» з активного ствердження індивідуальних та колективних свобод і вольностей деградувало до констатації нігілістичного безволля, тоді як істинна свобода завжди обумовлюється активною волею, *voluntas* — та суб'єктністю носія свободи — зрештою, як і її справжнього ворога. Адже будь-який ворог свободи сам є носієм іншої свободи, тоді як пропагандисти смирення і толерантності — можуть у кращому разі претендувати на епізодичні ролі здобичі або перешкод.

Європейський ультра-лібералізм, лібертарність, на перший погляд, подібні на кириловський нігілізм Федора Достоєвського, але навіть кириловська філософія зречення за своєю суттю є формою воле-виявлення — цілеспрямованої волі-до-смерті, а не пасивним виродженням «останніх людей». Відтак втрата суб'єктності, зречення власного місця і місії, що закономірно ведуть до втрати відчуття історичності — фіксують не лише завершення модерну (чи його «відкат» в архаїчні, прото-модернові форми на периферії), але й, у ширшій перспективі — кінець свободи як західної цінності. Свободи, котра в дійсності можлива тільки як спосіб і мета реалізації волі, а тому завжди і безумовно — волонтарної чесноти, з кінцем якої необхідно говорити і про завершення істинного європейського лібералізму Йоганна Фауста, Галілео Галілея, Рене Декарта, Іммануеля Канта, Макса Штірнера і Фрідріха Ніцше.

Водночас «рецидиви» (пост-)християнського волонтаризму, окрім його архаїчних форм у межах юдейської та ісламської общин, усе ще проявляються на традиційних фронтах Європи — в Америці і на Україні, куди від Середньовіччя і Нового часу стікались найініціативніші, найвільнодумніші, а з тим і наймаргінальніші елементи. Керуючись практикою і теоретичними міркуваннями, ми можемо стверджувати, що саме козацько-піонерське розуміння свободи та демократії як договору вільних озброєних людей є правдивим орієнтиром «Європейськості» та «вестернізму», що в серці самої Європи були поступово еліміновані чи то до декадентського суспільства споживання, мультикультуралізму і «релігії толерантності» — чи у деградованих формах жевріють у середовищі консерваторів, які давно перетворились на клуби історичної реконструкції та музеїфікації минулого.

Ідучи далі, ми готові заявити, що поняття «європейських цінностей», дискредитоване в певних інтелектуальних колах, має реальний європейський ґрунт — і коротко зводиться до базової цінності свободи, розуміння якої, однак, у сучасних гуманітарних науках і суспільному дискурсі зазнало фундаментальної деформації у строгій відповідності до найпесимістичнішого ніцшевського сценарію раннього Заратустри. Відтак, у ситуації «кризи сучасного світу» намагаючись наново осмислити суть і місію Заходу, необхідно прийняти його головну установку на пізнання, творче воле-виявлення, незалежність (емансипацію) та перманентне оновлення (модернізацію) як таку, що, незалежно від наслідків (ціни розплати), становить саму долю та абсолюту жертвовну цінність Європи, однаково вищу і за принцип самозбереження, і за космічний порядок речей.

Грандіозний націоналізм

Грег Джонсон

Расіальні націоналісти знають небезпеки «обмеженого» націоналізму. Видається ідіотським для генетично і культурно схожих народів, як шотландці та англійці, добиватись політичного сепаратизму в той час, коли обидві країни колонізуються африканцями та азіатами. Соромно за білих, що вступають в союзи з небілими, щоб здобути переваги в економічній та політичній борні з іншими білими. І трагедія, коли ці відмінності призводять до кровопролиття.

Білий націоналіст дбає лише про запобігання запрограмованому маршу нашої раси до знищення, тоді як обмежений націоналізм, пробудивши розходження та суперечки, виглядає лише прискоренням загибелі раси.

Та вихід для обмеженого націоналізму зовсім не в явищі, яке я називаю «грандіозний» націоналізм, маючи на увазі ідею політичної уніфікації білих – як Європи («Імперіум» Франса Паркера Йока), так і Європи з Росією («Євросибір» Жана Тіріара та Гійома Фая). Та коли політична єдність така велика справа, то чому не включити Австралію, Нову Зеландію та країни Південного Конусу (Чилі, Уругвай, Аргентина).

Головна риса будь-якої схеми уніфікації – в передачі суверенітету від частин до нового цілого. Якщо цього не відбудеться – не можна говорити про уніфікацію. Однак йдеться про «союз» між державами чи «торгівельну організацію» на зразок НАТО, або «міждержавну організацію» за прикладом ООН, чи економічний «митний союз», як Європейський Спільний Ринок, або ж гібрид митного союзу та міждержавної організації за стопами Європейського Союзу.

Головні блага, що їх пов'язують з політичною уніфікацією, наступ-

ні – 1) запобігання боротьбі білих між собою, та 2) захист білих від інших расових та цивілізаційних центрів сили на зразок Китаю, Індії чи мусульманського світу. Це благородні та необхідні цілі, та я не думаю, що грандіозний націоналізм – шлях до їх досягнення.

1. Грандіозний націоналізм не є необхідним

Політична уніфікація не є необхідною для уникнення борні між білими чи захисту від зовнішніх загроз. Згадані цілі досягаються через союзи та угоди між суверенними країнами. Європейський аналог НАТО, що забезпечить Європу спільною безпекою та міграційною поліцією і стане посередником у конфліктах між суверенними державами, буде цілком достатнім, до того ж не дасть зникнути культурним чи субрасовим особливостям різноманітних груп європейців.

Не слід перебільшувати загрозу від небілих блоків. Франція, Великобританія чи Росія навіть наодинці мають достатньо сили кожна, щоб запобігти будь-якій загрозі з боку Африки, Індії чи мусульманського світу – звісно, за умови якщо білі знову стануть достатньо морально сильними, щоб захищати свій бік у битві. Спільний союз європейських країн зможе стримати будь-яку китайську агресію. Таким чином, оборонний альянс матиме достатньо сили, щоб захистити Європу від всіх зовнішніх загроз – чи це буде озброєна потуга, чи бездержавні маси біженців та іммігрантів.

І щодо білого братовбивства: найкращий шлях подолання етнічних конфліктів не в боротьбі з обмеженим націоналізмом, а в доведенні його до логічного завершення. Якщо різні етнічні групи відчувають уярмлення спільною системою і зростає незадоволення, то краще дозволити їм руха-

тись власними шляхами. Через зміну кордонів та переселення народів можна утворити гомогенні етндержави, в яких самодостатні люди зможуть спілкуватись їхньою рідною мовою і зберігати власні традиції вільними від зовнішніх впливів. Посередником у процесі може стати європейська торговельна організація, що збереже мирний, законний і гуманний характер змін, зі збереженням інтересів усіх партій.

2. Грандіозний націоналізм стане контр продуктивний

Коли білі націоналісти говорять про мультирасові соціуми, ми жахаємось, що спроби поселити різні раси в єдиному політичному просторі призводять до напруги, ненависті та конфлікту. Та ця істина відноситься і до різних європейських народів. Усі форми етнічного різноманіття в спільній політичній системі породжують злобу та конфлікт. Отже, політична уніфікація неодмінно посилить напругу між народами Європи.

З часів падіння Совецької Імперії в Європі панує тенденція етнонаціоналізму – від мирного розподілу між чехами та словаками до югославського шляху війни та міжетнічних зіткнень. Де більш реалістичний шлях до миру – зібрати Югославію знову назад, потім Чехословаччину, а потім поєднати їх в одній державі разом з рештою Європи – чи дозволити народам з тривалими історичними образами повністю роз'єднати свої справи і жити власним життям? Що краще сприяє європейській дружбі – весілля зі стрільбою чи справедливе розлучення?

Об'єднана Європа включить багато різних народів та мов у єдину політичну систему. Та ці народи не матимуть рівного впливу на політику. Сильніші та чисельніші

нації стануть пануючими. Отож, єдина Європа виглядатиме як імперія, де більш впливова нація почне нав'язувати свої стандарти та спосіб життя усім іншим.

У НАТО панують США. В ЄС панує Німеччина. Якщо НАТО розпадеться, а Росія вступить до ЄС, до результату відповідатиме очікуванням Гітлера – Європа, в якій панує Німеччина, залишається автаркією та непереможною завдяки природним ресурсам Росії. Німці та германофіли вітатимуть такий кінець, проте французи, англійці та росіяни – навпаки.

Сьогодні ЄС надто мало пройшов на шляху політичної уніфікації, але вже розкрились напруження та незгоди – між націями та Брюсселем, між Північчю та Півднем Європи, що вважає нинішню фінансову та монетарну політику згубною. Якщо ЄС спробує посилити реальну політичну єдність Європи, його члени розбіжаться, і постане вибір між згодою на розпад та силовим запобіганням.

Якщо окремі країни ветують європейське об'єднання, його не просунути вольовим рішенням. Вони мають бути позбавлені права вето. Європу можна об'єднати лише силою, що призведе до панування нації, що створить імперію, над іншими. Європейська єдність стане не панацеєю, а черговим витком братовбивчої війни.

Деякі адепти політично єдиної Європи стверджують, що їхнє бачення несумісне з субрасовою та культурною різноманітністю Європи. Зокрема Константин фон Гофмайстер і згодом Річард Спенсер (обидва одружені на росіянках) возвеличують постання «гомогенної європейської людини». За словами Гофмайстера:

«Змішання різних європейських націй слід всіляко підтримувати. Ми маємо просувати

сексуальні союзи між російськими жінками та німецькими чоловіками, іспанськими чоловіками та шведськими жінками. Лише знищення застарілих бар'єрів у Європі допоможе створити нову породу людини. . .».

Якщо згода з таким видом деграсіації і всезмішання має сенс в європейських колоніальних соціумах, що були заселені найбільш позбавленими коріння та неспокійними людьми, немає сенсу впроваджувати цю політику на батьківщині європейців, що заселена сталою популяцією. Нові Праві захищають відмінності, включно з субрасовими та культурними відмінностями європейців. Грандіозний націоналізм, таким чином, призведе до знищення цих відмінностей задля створення рівномірної білої імперії – байдуже, чи хочуть цього його захисники.

Отже, грандіозний націоналізм є лише расіалістською, програшно правою версією гомогенної сучасності. Та етнонаціоналісти хочуть відрізнятись. Ми наполягаємо на цьому, і завжди боротимемось за це. Європа не буде політично уніфікованою.

На щастя, європейська дружба та безпека може бути примирена з політичною та культурною різноманітністю Європи швидше через безпечну федерацію суверенних етностатів – чим більше таких держав, та чим більше вони відбивають особливу етнічну різноманітність Європи, тим краще.

3. Мрії про грандіозний націоналізм підривають реальний

У Європі сьогодні вся енергія в обмеженому націоналізмі. Більшість націоналістів протистоять НАТО та ЄС. Отже, якщо грандіозні націоналісти укріпляться і конкуруватимуть з обмеженим – в кращому випадку

нічого не зміниться, а в гіршому – якщо хтось сприйме їх всерйоз – вони здатні підірвати енергію і вибір націоналістів, які мають можливість чогось досягти.

Якщо грандіозні націоналісти ослаблять реальний націоналізм, вони підсилять чинну владу. Деякі помітні грандіозні націоналісти протидіють анти-ЄСівським настроям. Бо мріють, що колись вони візьмуть владу над ЄС у власні руки. Та цього ніколи не трапиться, доки обмежені націоналісти набувають впливу в окремих державах. Ось і активність грандіозного націоналізму – знову ж таки, якщо хтось сприйме його всерйоз – посилюватиме діючий етноцидний ЄС.

Звісно, якщо політична уніфікація – справді хороша річ, то грандіозний націоналізм повинен виступати за НАТО, з можливістю, звісно, перехоплення влади. Проте я не знаю грандіозних проНАТівських націоналістів – можливо тому, що ця позиція позначить відкрити підтримку існування антибілого глобального гегемона.

Та багато грандіозних націоналістів є проросійськими. Фактично вони вимагають від НАТО піти з будь-якого місця, яке забажає Росія. Знову ж таки легко побачити, як такі дії захищають інтереси антибілих режимів, але важко зрозуміти, чим вони сприяють виживанню білої раси.

Обмежений націоналізм наснажує, однак і розділяє людей. Отож, як поведистись білим націоналістам з цією наснагою, водночас запобігти небезпекам змішання? Відповідь лежить у розбудові пан-європейської свідомості, що вже існує серед провідних кадрів націоналістичних груп Європи.

Переклад Юрія Олійника

Євросоюз проти Європи: квазіімперія проти імперії

Едуард Юрченко

Останнім часом для українського патріотичного середовища актуальною стала тема стосунків з ЄС. Дивно, але його нерідко іменують «Європою». Його протиставляють неосоветському проекту «русского міра» і, нерідко, вважають вершиною прагнень українського народу. З іншого боку, дещо менша частина патріотів вважає ЄС осередком різноманітного зла і негативу, прикладом того чим Україна не повинна ставати.

Євросоюз це дійсно антиєвропа, але так склалось в силу глибокого збочення самої європейської ідеї, що відбулась в його межах. Для початку згадаємо, яким чином реалізовувались в історії реальні проект великих наднаціональних об'єднань. Вони утворювались в форматі імперій. При слові «імперія» український читач одразу уявляє собі певні негативні явища, такі як поневолення народів та людини, окупцію, парадоксальним чином злитий з ним космополітизм тощо.

Але насправді все це проблеми не імперії, а модерної «державинації» (не плутати з національною державою), роздутої, як у випадку Росії (пізніше СРСР) до наднаціонального масштабу.

Імперія в звичайному, традиційному, європейському уявленні є дещо протилежне. Це наднаціональне утворення, в основі якого лежить самотність та співіснування певних народів, що мають певний ступінь спорідненості та об'єднуючі цінності.

Наприклад, в історії Європи прикладом імперії стала Священна римська імперія (962 — 1806 рр.), яка поєднувала осно-

реальної суб'єктності. Євросоюз насправді є повною протилежністю цим принципам. В ньому безглуздий бюрократизм поєднується з повною відсутністю верховного центру, здатного взяти на себе функцію суб'єкта та фантастичною сумішшю радикального космополітизму та апеляцій до цінностей, названих у Брюсселі — якби це дивно не звучало — європейськими.

Імперія Європа повинна мати діаметрально протилежний устрій: етнічна та расова ідентичність, авторитаризм на рівні наддержави, субсидіарна демократія на місцевому рівні. Тобто повна протилежність постякобінській «недержаві ЄС», яка централізує там, де повинна бути незалежність та навпаки.

Нагадаємо, що субсидіарність — «організаційний і правовий принцип, згідно з яким спільнота (наприклад, ЄС) вдається

вну частину європейських націй та була державницьким центром навіть для країн, що до неї не входили. Базовими моментами, на яких тримається ідея імперії є збереження національних ідентичностей та субсидіарність при існуванні чіткої та цілком

ся до будь-яких заходів лише в тому разі, якщо вони ефективніші за відповідні заходи на національному, регіональному або місцевому рівнях (виняток становлять сфери виняткової компетенції імперського центру). Означає постійне оцінювання

обґрунтованості дій ЄС з погляду наявних можливостей на національному, регіональному та місцевому рівнях.

Амстердамський договір додав до Договору про заснування Європейської Спільноти Протокол про застосування принципів субсидіарності та пропорційності, де викладені керівні настанови щодо субсидіарності. Цей Протокол, після оновлення, стане додатком до європейської Конституції».

Парадокс в тому, що це один з базових принципів ЄС, який повністю ігнорується євробюрократами та космополітичними псевдо елітами.

Європа повинна відбутись. Відбутись як імперія. Ми, українці, не повинні боятись ані цього терміну, ані реальності, що він позначає. Більш того, саме ми можемо стати зав'язком майбутньої імперії, що прийде на заміну нежиттєздатному та космополітичному ЄС. Питання в тому, що ми повинні зрозуміти, що таке імперія.

Існують різні визначення поняття імперія. Найбільш давнім і традиційним з них є визначення імперії як універсальної держави, що охоплює всі цивілізовані народи. **В традиційному суспільстві поняття «цивілізований» фактично співпадало з поняттям «представник певної сакральної традиції».** Скажімо Священна Римська імперія доби середньовіччя претендувала на роль універсальної держави всіх християн. Імперії традиційного світу уявлялись їх підданими як осередок порядку серед хаосу. Народи та культу-

ри, що знаходились за межами імперського кордону уявлялись як варварські та потенційно небезпечні. **В своєму практичному втіленні традиційні імперії охоплювали культурно, расово та релігійно споріднені народи.** Але універсалізм, що лежав в основі імперської ідеї нерідко підштовхував їх до експансії за межі свого природного етнокультурного ареалу. Це призводило до втягування у імперський простір чужого етнокультурного елементу, який не піддавався органічній інтеграції, що призводило або до кризи і загибелі імперського організму, або до перетворення імперії в імперію колоніального типу. Імперії колоніального типу, на відміну від першого типу імперії характеризуються жорстким пануванням одних народів над іншими. Співіснування в межах імперського організму народів, що знаходяться на різних щаблях культурного розвитку неминуче призводить до встановлення жорсткої міжетнічної ієрархії. Як тільки ця ієрархія починає розмиватись, розпочинаються процеси неорганічної асиміляції, які неминуче призводять до кризи та загибелі імперського організму.

Своєрідним різновидом імперії є т. зв. «імперська федерація», запропонована сучасним філософом та дослідником Гійомом Фаєм. По суті мова йде про імперію традиційного типу, але позбавлену такої своєї риси як універсальність. Гійом Фай пропонує імперію, як об'єднання етнічно та культурно споріднених народів під

владою вищого суверенітету. Таким чином імперія виступає як інструмент захисту етнічної самобутності народів, що до неї входять. Етнічність та субетнічність перетворюється в фундамент імперської єдності. Вищий суверенітет проводить політику в загальних інтересах, але при цьому сприяє збереженню етнічних та субетнічних відмінностей у межах імперії.

Надзвичайно схожим з проектом імперської федерації Г. Фая є Другий німецький рейх — своєрідна «національна імперія». Хоча Другий рейх і декларувався як об'єднання етнічної німецької нації, але фактично він об'єднав у собі різноманітні субетнічні групи, державні утворення та навіть релігії. Ніяких спроб уніфікації в середині рейху (не рахуючи періоду т. зв. «культуркампф») не було. Субетнічні та культурні відмінності між німецькими землями зберігались в повній мірі. Державні утворення зберігали широку автономію (до власної валюти та збройних формувань). Водночас вища суверенна влада персоніфікована в особі германського імператора надійно контролювала питання що відносились до сфери загальнонімецьких інтересів.

Україна вже зараз стала на шлях повстання проти гнилої ліберальної сучасності (що усвідомлюється все більше і більше) і вона має всі підстави стати стрижнем нової імперії, що стане порятунком для націй Європи та гідною альтернативою космополітичного ЄС.

Расизм проти білих: хроніка окупації Франції

Упродовж останніх декількох тижнів сталася низка актів насилля проти білих, вчинених на підставі расової ненависті. Однак жодна антирасистська організація ніяк не відреагувала. І тим не менш, ненависть до французів і до білих загалом існує, і її масштаби вражають. Нижче приведено лише декілька випадків, яких насправді значно більше.

Теракти

Брати Шериф і Саїд Куаші (терористи, що скоїли напад на редакцію газети «Шарлі Ебдо» і вбили дванадцять людей) ненавиділи французів. Французькі ЗМІ чомусь завжди опускали цей момент у своїх повідомленнях, акцентуючи увагу лише на релігійному аспекті. Брати-терористи не усвідомлювали

себе французами, говорили «Ми — алжирці».

Ось спогади людини, яка знала братів в дитинстві, жила разом з ними в дитбудинку:

«...Вони ненавиділи «галлів» (прим. - корінних французів)...»

«...демонстрували презирливе ставлення до вчителів, які намагалися їм допомогти...»

«...Коли їхня сестра почала жити з французом, вони обірвали з нею зв'язки...»

Вбивства

У **Марселі** було вбито 16-річного вірменина Міхаеля Асатуряна. Голова представництва вірменської діаспори на Півдні Франції розповідає:

«... Міхаель був християнином, він вів зразковий спосіб життя, відстоював певні цінності. Він

став жертвою ненависті, що панує в «складних» кварталах. Молодь, що промишляє різними брудними справами, дивиться на вас косо. Наших дітей обзивають «брудними вірменами», це написано навіть на стінах деяких шкіл. Про це не говорять, але наші діти щодня потерпають від словесних образ, ударів, погроз».

В **Тулузі** двоє арабів ударом ножем в серце вбили 27-річного студента-фармаколога Жеремі Роз просто посеред вулиці. Тієї ж ночі вони напали ще на щонайменше трьох осіб.

Згвалтування

У **Реймсі** 19-річний марокканець Ілія Аль Каббаб здійснив 7 згвалтувань, жертвами стали випадкові жінки віком від 19 до 62 років. Психіатри визнали його небезпечним і схильним до рецидиву злочину. Це при тому, що він заперечує інтимні стосунки до весілля через релігійні переконання. Сам гвалтівник пояснює свої дії тим, що жінки самі провокують його, коли одягають спідниці. Він не може стримувати сексуальний потяг при вигляді оголених жіночих ніг. Аль Каббаб заявляє, що Франція суперечить його культурним та релігійним поглядам.

Расизм проти білих: хроніка окупації Франції

У Бордо жертвою сексуально-го насилля стала 80-річна жінка. Вона прогулювалась, коли до неї пристав молодик, він погано володів французькою і вона не розуміла, що він хоче. Він переслідував жінку аж до її будинку, а коли вона зайшла у двір, повалив її на землю і згвалтував, закривши рот рукою, щоб не кричала.

У Кале троє чорношкірих чоловіків згвалтували 42-річну місцеву жительку. Затримати їх не вдалося. Тієї ж ночі схожі за описом «чоловіки африканської зовнішності» пограбували хлопця, забравши в нього телефон і особисті речі.

Напади

У Марселі за публічне схвалення тероризму засуджений 22-річний Усама Дебс. Він накинувся на поліцейського з криками «Я за тероризм! Я проти «Шарлі Ебдо»! Ти брудний француз, зрадник, син шльондри, ти горітимеш в пеклі! Я знайду тебе і надеру тобі зад!»

В Ангулемі троє мігрантів напали на чоловіка, який просто гуляв з собакою. Вони під'їхали до нього на автомобілі, почали бити, називали «брудним французом» та вживали інші расистські висловлювання.

У Каркасоні за останні кілька тижнів сталося одразу два расистських інциденти проти білих.

Солдат-морпіх їхав на автомобілі, зупинився на червоний сигнал світлофора, коли з машини попереду вийшов молодик. У нього був ніж і сльозогінний газ. Він почав кричати на військового: «Брудний солдат, брудний француз, вилазь з машини! Ти бачив, що сталося з «Шарлі Ебдо»? Не хвилюйся, скоро ми всіх вас виїбем, всю вашу морську піхоту!»

В іншому районі цього ж міста посеред ночі з вікна квартири на другому поверсі повалив густий дим. Коли на місце прибули пожежники і поліція, їм на голову з балкону полетіли скляні пляшки. Усе це супроводжувалось криками «Брудні французи» і «Аллах Акбар!». Одна з пляшок влучила в голову поліцейському, спричинивши незначне поранення.

В Амневілі об'єктом расової ненависті стала молода біла родина. Поліцейський разом з дружиною та немовлям на задньому сидінні авто прямували додому, коли їх підрізало інше авто. Дружина посигналила порушникам, двоє молодиків вийшли зі своєї машини, підійшли і один вдарив її чоловіка в обличчя. А дізнавшись, що він поліцейський,

почали лупити руками, ногами, обзивати і погрожувати. Дружину, яка спробувала вступитись за чоловіка, обзивали «брудною французенкою», «брудною расою», «шльондрою», погрожували вбити.

У Сабле-на-Сарті протягом одного дня, точніше, протягом двадцяти хвилин, жертвами агресії стали одразу шестеро осіб. Троє молодих хлопців спершу напали на чоловіка, серйозно травмувавши йому шию, потім на торговця, далі — повалили на землю 60-річного діда, обзиваючи його «брудним білим». Чоловік, який вступився за старого, отримав ножове поранення в лопатку. Після цього їх жертвами стали ще двоє людей у кафе.

Образи

У Венісьє 17-річна учениця ліцею висловила про терористів, що напали на «Шарлі Ебдо»: «На їхньому місці я б вбила й інших, тоді б більше не було французів, а залишилися б лише ми, араби».

В Ангулемі четверо молодиків в барі святкували вбивства у «Шарлі Ебдо»: «Дванадцятьма білими менше, за це треба випити».

Переклад Онисія Гарай

Олена Семеняка

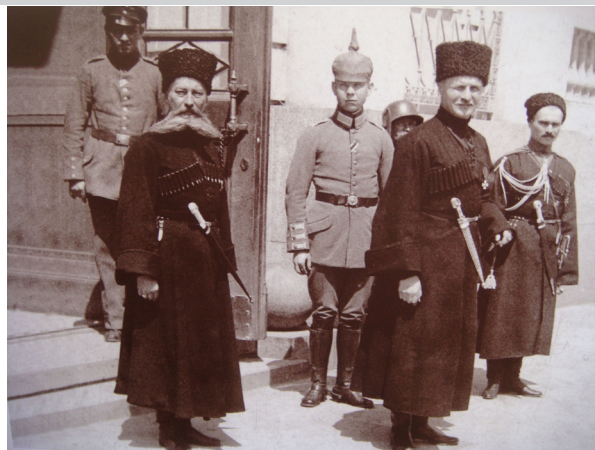
День пам'яті Людовіка XVI-2015 без перебільшення пройшов на славу. Це репортаж, а відео, як завжди, буде трохи згодом. Згадаю лише найбільш дотичні до політичного сьогодення України моменти доповідей кожного з учасників. Окрім вступу, присвяченого постаті короля Франції та Наварри Людовіка XVI і катастрофічним наслідкам Французької революції для Європи, а також хвилини мовчання на знак пошани до всіх жертв лівого терору, Едуард Юрченко відкрив круглий стіл коментарями щодо дивних дій українських спецслужб, які, щоб попередити можливий напад на нашого російського гостя Юрія Горського, не придумали нічого кращого, аніж депортувати його з України.

У доповіді «Від націоналістичної революції до традиціоналістичної реставрації: загальні орієнтири та завдання» Е. Юрченко висловив впевненість у тому, що в Україні цілком можливе відновлення станових розрізень між «реєстровими козаками» й «посполитими», враховуючи опір мобілізації з боку представників останніх: «негуманно» питати з кожного, як з воїна-аристократа. Відповідно, воїни разом з обов'язками отримають більше прав, а «посполиті», лишаючись на місці, скажімо, платитимуть вищий податок на фронтове забезпечення.

В Україні цілком можливе відновлення станових розрізень між «реєстровими козаками» й «посполитими»

Олександр Алфьоров у доповіді «Станові злами суспільства у революційні та «еволюційні» періоди історичного розвитку України» в масштабній історичній ретроспективі показав, що сьогодні ми живемо в період чергового революційного зламу, суб'єктами якого є фронтовики-захисники нашої вітчизни, тоді як «еволюціоністами» є всі, хто йде в політику, не розуміючи, що ті, хто прийдуть з фронту, й будуть творцями нового ладу. В якості прикладу О. Алфьоров навів інцидент під час виборів до парламенту, в ході якого один борець «Азову», що повернувся з фронту, миттєво впорався з десятком тітушок, які ще довго пам'ятали про відмінність між цивільними й солдатами, не схильних церемонитися з шкідниками й паразитами. Олег Однороженко, доповідь якого мала напряду торкатися цього процесу – «Роль добровольців у конфлікті на Сході та традиціоналістичний вимір місії добровольців» – вкотре був зайнятий безпосередньою роботою з ними самими, у зв'язку з чим і не потрапив на круглий стіл.

Андрій Волошин у доповіді «Цивілізаційний вибір французьких правих: нейтралітет, підтримка України чи служба Кремлю?» окреслив проукраїнські й проросійські французькі політичні сили й відзначив позитивну динаміку франко-української співпраці, зокрема діяльність Центру допомо-

ги українським добровольцям «France Ukraine Solidarité.» Цікава проведена ним ситуативна паралель між Путіним й Наполеоном, розкритикованим французьким письменником, роялістом і контрреволюціонером Рене де Шатобріаном за те, що той був чужинцем, а також втратив французький флот й колонії в ході своїх загарбницьких воєн. Нелегітимність Путіна як з монархічної, так і з республіканської точок зору (КГБіст-узурпатор), так само як фактичні та майбутні втрати РФ внаслідок окупаційної війни з «прозахідними фашистами» в Україні, на думку А. Волошина, очевидні.

Олександр Маслак у доповіді «Праві та ліві: ідеологічна та інтелектуальна гегемонія» реконструював генезу сучасного ліво-лібералізму, продемонструвавши спадкоємність між французькими революціонерами, що гільйотинували всіх, хто відмовлявся підкорятися новій релігії прогресу й розуму, й сучасними неотроцькістами (культурними марксистами), які здійснюють «інтелектуальну страту» всіх неугодних в академічній сфері, політиці, громадських організаціях тощо за звичними мотивами симпатій до «людино-ненависницьких ідеологій».

Коаліція ультралівих та ультраліберальних екстремістів вибудували режим цензури проти захисників традиції та народу.

Я у доповіді «Реставрація чи революція справа? Народження обороноздатної держави з духу антилібералізму», по-перше, зосередилась на тому, що сучасна права часто є наперед програшним явищем у порівнянні з консервативно-революційним рухом 20-30-х рр. минулого століття, класики якого створювали адекватні вимогам часу і більш ніж конкурентоздатні відповіді ліво-ліберальному табору на зразок концепції «революції справа» Ганса Фраєра, «нового націоналізму» Ернста Юнгера, «революційного консерватизму» засновника руху Артура Мьоллера ван ден Брука тощо, а також підкреслювали, що їхній «консерватизм» не має нічого спільного з реакціонерством та реставрацією у вузькому сенсі слова. По-друге, тим фактором, що забезпечив їхню перемогу над ліберальною ваймарською республікою, яка постала на хвилі жаху перед більшовицькою революцією та за підтримки західних демократій, було прийняття лібералами (збірна назва, що позначає насамперед певний культурний тип) ганебного Версальського договору після поразки в першій світовій, який зафіксував не тільки руйнування німецької імперії й монархії, а й держави як такої, а також її провину в розв'язанні війни. Прозорі паралелі зі сходженням українського ліберального істеблішменту, готового підписати

«капітулянтські угоди» (А. Білецький) замість захисту земель й підтвердити правоту «міфу» Пауля фон Гінденбурга про «удар ножом в спину» руками внутрішнього ворога, який отримала німецька армія, я завершила оглядом праці Вернера Зомбарта «Гендлярі та герої» (1915).

Ігор Загребельний як не тільки ідеолог, а й практик революції вніс ряд поправок до оптимістичного прогнозу Е. Юрченка щодо близьких перспектив традиціоналістичної реставрації, зокрема, нагадавши про типаж військових, які беруть участь в «АТО» заради пільг, а не обов'язків та відповідних привілеїв, а також численних «попутчиків» революції, політична боротьба з якими неминуча після перемоги над необільшовицькою навалою. Скориставшись нагодою, він прокоментував скандал з засудженням Правим Сектором публічної позиції Юрія Андруховича щодо східного сепаратизму, зазначивши, що цей письменник й раніше знавався в рази різкішої критики з боку корифеїв патріотичних кіл, наприклад, Валерія Шевчука.

Всі здорові сили Росії зараз повинні виступити єдиним фронтом проти ліберально-го заклоту олігархів

Ігор Гаркавенко, почавши з міркувань про феномен монарха та монархії, також дав ряд важливих практичних рекомендацій українському правому руху, зокрема, побажавши ідеологам ділитися знаннями з добровольцями на Сході

саме для того, щоб запозичити в них Дію, а не просто супроводжувати уже здійснене теоретичними конструкціями; як колективний суб'єкт, бути разом з патріотами-революціонерами в час політичних вбивств чиновників, що зрадили державу; підвищувати роль іррегулярних військових формувань, які борються за ідею, а не за наказом держави, що проводить мобілізацію. Розповівши про свою світоглядну еволюцію з часів євразійства, І. Гаркавенко пригадував: тим фактором, що відвернув його від путінізму та, за його власним висловом, російської «сакральної баби», в якій гине все героїчне в силу самої географічної специфіки, був той момент, коли він усвідомив, що кремлівські лідери ніколи не заплачуть, дивлячись на портрет Юлія Цезаря, як Наполеон в 27 років і як Цезар, у свою чергу, плакав, дивлячись на обличчя Олександра Македонського, тим самим натякаючи, що навіть негативні порівняння з Бонапартом надто лестять Путіну. Сьогодні, приміряючи на себе лаври противника світового ладу, Путін лише приховує власне боягузтво. Крім того, І. Гаркавенко висловив пропозицію про створення «Союзу офіцерів», здатного нейтралізувати боротьбу за політичне лідерство в націонал-революційних колах.

Завершив захід Едуард Юрченко, урочисто проголосивши, що сьогодні ми відміняємо смерть Європи, на який її прирєкла Французька революція, і радо зустрічаємо початок нового циклу.

Stato Forte – рецепт лагідного тоталітаризму

Дмитро Савченко

Феномен лагідного та оптимізованого тоталітаризму знайшов успішне втілення в реалізації грандіозного італійського проекту «Сильної держави» (Stato Forte) першої половини 20-го ст. Його основні точки опертя були визначені формулами ідейно-психологічної одностайності та родинної єдності народу. Архітектурний план Stato Forte виявився однією з найрезультативніших метод дисциплінування суспільства, машинної злагоженості дій та високого коефіцієнту корисної дії у зведенні функціональної держави.

Позитивне тлумачення тоталітарної моделі організації суспільства фундується на корпоративному самоусвідомленні народу в категоріях монолітної великої Родини. Погляд на Stato Forte крізь призму родинних цінностей пояснює походження необмеженого ресурсу «братерства» спорідненості та небутафорного колективізму в італійському соціумі часів режиму Дуче. Будь-яка участь у загальнонаціональному проекті, робота на великому підприємстві чи будівельних майданчиках в рамках держпрограми автоматично сприймалася італійцями як родинна спільнодія, колективна праця на подвір'ї патріархальної оселі за участю Батька. Самовідданій, щирій та сумлінній роботі на корпоративний результат передують кате-

горичне усвідомлення кожним італійцем своєї особистісної сутності в категоріях «ми»; в масштабах родини та національної спільності. Відтак, монада суспільства, громадянин держави *fasci* оптично виразніше розуміє своє призначення та місію через надану «родинною державою» програму спільнодії, а також завдяки приналежності до національної спільноти.

Якби психоемоційний фактор бра-

терства, піднесеної оптимізації, загальний ентузіазм та родинність італійців початку 20 ст. виявились награною реакцією мас на фашизм, їхня держава ні за яких обставин не зазіхнула би на побудову нових міст та муніципалітетів (Латина, Априлія, Сабаудія, Помеція, Гуїдонія, Ардея, Лідо-ді-Остія, Фрегане, Пало, Ладисполі), на боротьбу з ландшафтами (національний проект з ліквідації Понтійських боліт, прокладання залізничних шляхів, перша практика асфальтування нових доріг та збільшення їхнього кілометражу в 100 разів, проект меліорації мільйонів гектарів землі)

та розвиток нових форм народного господарювання (успішний проект «Битва за зерно», що забезпечив італійців хлібом та перетворення лівійської пустелі на зону високого сільськогосподарського виробництва). Фактична пронизаність широких верств суспільства тонуом фашистської ідеології привела в дію мільйони італійських рук на підприємствах та будівництвах, скерувавши їх у річище розбудови онов-

леної Римської імперії. Ідея великого Риму та держави машинного штиму стала клейковиною для ущільнення громадянських монад та вплетення їх у тканину макрородинного об'єднання.

Нова Італія як проект приборчників Муссоліні була скріплена скобами дик-

татури, яка не була за своєю суттю системою примусу та тиску. Цілком не безгрунтовно західні історики та політологи охрестили її «сирною диктатурою» через її лояльність та всенародну підтримку. Італія унаочнила тип диктатури, заснованої на родинній любові до кожного співгромадянина та державницькому патріотизмі. Натомість Радянський Союз став зразком тоталітарності, заснований на ненависті до людини та її експлуатації.

Тогочасна держава на Апеннінському півострові, на відміну від бюрократичної системи сьогоденної України, ствердилася як апа-

Stato Forte – рецепт лагідного тоталітаризму

рат системного сприяння розвитку в усіх сферах життєдіяльності та стимулювання прогресивних тенденцій (натомість в «демократичній» Україні державна управлінська машина стала апаратом стримування поступу та конвеєром деградації). Підтвердженням того, що позитивна динаміка італійського промислово-економічного дива досягалась не під тиском командного примусу, є відсутність широко розвиненої мережі репресивних установ та атмосфери колективного страху. У спадок від лібералів та декоративної монархії Муссоліні отримав слабкорозвинену напівфеодалну державу, без фактурного промислового сектору, потужного виробництва, сильної армії та інфраструктурного ресурсу. Проте у рекордно короткі терміни Італія продемонструвала справжній прорив на перелічених напрямках. І справа тут не лише в ефективній програмі промислового розвитку, яку планомірно втілювали *fasci*, але й у психологічній атмосфері родинності та залізній дисципліні всередині країни.

Попри формальні обмеження політичної діяльності лівих партій, світоглядна інакшість не стає причиною утисків громадянина. Виставки та фестивалі не припиняють бути аренами для маніфестації мистецьких та політичних поглядів, не референтних з ідеологією *fasci* (у 1932 році, на Венеційському кінофестивалі, фундованому Дуче, відбувся помпезний показ радянської кінострічки, яка висвітлювала процес колективізації у СРСР, авторства Олександра Довженка).

Фактична відсутність потужної лівої опозиції, підтримуваної мамами всередині держави, посвідчує те, що впроваджена прибічниками Муссоліні модель позитивної диктатури та родинного тоталітариз-

му не дисонувала з колективними настроями та цілями італійців. Фашио-футуризоване суспільство та симетричні з ним політичні пріоритети стали втіленням свідомого вибору народу та його лідерів. Рядові італійці втомились від безперервних обіцянок та демагогії ліберальних політиків і на той час вже дійшли усвідомлення того, що слова роз'єднують, натомість дії об'єднують. Тож цілком зрозумілою була їхня готовність підтримати будь-яку силу та її лідера, який запропонує оптично чітку програму спільних дій та проект розбудови держави. Для подолання розколу в суспільстві достатньо було запропонувати країні загальний план «наращення м'язів» та покровові звіти про ефективність впроваджуваних дій. Саме така стратегія залагодження внутрішнього конфлікту була обрана тодішнім лідером Італії.

У світлі цих міркувань розвіюються найменші підозри в лукавстві довкола неодноразових заяв Дуче про те, що, зробивши власними зусиллями диктаторство шляхетним, він, фактично і не був диктатором; «адже його влада – не більш, ніж воля італійського народу».

Італію 20-х – 40-х рр. неможливо втиснути у жодну порівняльну схему з тогочасним суспільним кліматом, що панував в СРСР. Якщо для фашистської держави цілком не характерною була атмосфера тотального страху з супровідними побочками у вигляді популярності «стукачества», доповідних записок, анонімних дзвінків у репресивні органи, то для громадян «комуністичного раю» усе перелічене було цілком звичним явищем. Навіть світло автомобільних фар у темному провулку для радянських людей слугувало нагадуванням того, що маховик репресій не зупиняється.

Якщо ж навіть визнати, що державний контроль за пересічними громадянами міжвоєнної Італії все ж таки мав місце, то його форми та ступінь некоректно порівнювати з сьогоденними механізмами контролю, що запроваджені у країнах «розвинутої демократії». В контексті найсучасніших електронних систем нагляду та бруталності розправи з «зайвими» елементами суспільства італійський тоталітаризм в форматі Stato Forte виглядає, немов щиросердна та романтично окрилена дитина на фоні лицемірних демократій західного світу, путінської Росії та режиму внутрішньої окупації в Україні. Плоди інтенсивного розвитку технічної бази цивілізації були обернуті наймиролюбнішими ліберальними державами глобального світу в річище тотальної системи відеонагляду та електронного контролю. Пафосна риторика буржуазно-демократичних конституцій, макулатурного брехту міжнародних конвенцій, свободолюбних декларацій та «болу про Права» увінчалися встановленням цифрового тоталітаризму з нерозривними сітками електронно-банківсько-біометричного контролю. В ролі виправдального приводу для впровадження таких наглядових систем зазвичай використовується аргумент безпеки, зручності та «страхотливе» опудало міжнародного тероризму. Однак, попри перфіцит штучної, силіконової «справедливості» ліберально-демократичних режимів, жоден з них ніколи не володів таким ресурсом народної довіри та прихильності, який виявився в розпорядженні влади *fasci*. Неспростовність цього показника посвідчує справжнє народне коріння італійської диктатури та концепції Stato Forte.

Революція та робітники

Ігор Токовенко

Поки іде русько-московська війна, олігархи продовжують керувати і визискувати. Приклад – свідомий обвал гривні, підвищення цін на все і продовження комерціалізації всього. Глава Уряд Яценюк оголосив про продаж прибуткової державності, Голова Адміністрації Президента закликав створити ринок сільськогосподарської землі. Ліберальний радикалізм завжди означає відбирати у держави на користь олігархів. Майдан програв. Внутрішня окупація залишилася.

Московія веде проти Русі війну і окупувала частину території. Олігархи ведуть свою війну проти українців і бачать у них кріпаків. Відповіддю на дві окупації стане єдність двох революцій – соціальна і національна.

Соціальна революція, яка поверне державі вкрадені лібералами підприємства, встановить контроль держави над стратегічними галузями, а інші підприємства передасть у власність трудових колективів; надасть можливість працівникам набутти право власності на підприємства, що доведені до банкрутства безхазяйним ставленням приватних власників; нарешті надасть селянам землі сільськогосподарського призначення у спадкове користування, зберігши її від знищення латифундистами; запровадить про-

гресивну систему оподаткування та податок на розкіш, що створить підґрунтя для активного розвитку приватної ініціативи на рівні малого і середнього бізнесу та одночасного зростання соціальних стандартів; знищить паразитарний клас банкірів, лихварів, олігархів, корупціонерів та кримінальників; дасть важелі влади в руки трудящих українців.

Національна революція, яка скине панування чужинців по всіх наших етнічних теренах від Карпат до Зеленого Клину; відновить нашу гідність, культуру, мову; поверне наш народ у лоно традиції; зреалізує нарешті гасло «Україна – для українців!».

Сьогодні, в час, що як ніколи вимагає здійснення соціальної і національної революції, необхідно дати чітку відповідь на питання – яке місце у цій революції буде займати українське робітництво?

«Це творить ґрунт для революції, і якою вона буде – марксистською чи соціал-націоналістичною, залежить тільки від нас»

Звернімось із цим питанням до праці Степана Бандери «Пер-

спективи Української Революції», де він дає на нього чітку відповідь: для того, щоб Українська Революція мала успіх, життєво необхідним є охоплення найширших народних мас. Такою широкою масою на сьогодні і є українське робітництво.

Ми живемо в той період, коли пролетарська революція, задумана класиками марксизму має під собою дві необхідні об'єктивні підстави: більшість населення нашої країни складають люди найманої праці, а існування абсолютної більшості українців пов'язане із неймовірних масштабів економічним визиском.

Якщо у західноєвропейських країнах остання обставина була пом'якшена снодійним соціал-демократією, що приспала народи і дала змогу подіяти отруті лібералізму, то у нас цю отруту за-

хідні окупанти чомусь вирішили вводити без усякої анестезії. Це і є їх фатальною помилкою, що творить ґрунт для революції, і якою вона буде – марксистською чи соціал-націоналістичною, залежить тільки від нас.

Друге питання, яке постає органічно за відповіддю на перше: що повинні робити ми для того, щоб робітництво стало на наш бік і не потрапило в тенета нового комуністичного рабства?

Відповідь ми знаходимо, знову ж таки – у Бандери: ми повинні приймати робітництво таким, яким воно є, не ідеалізуючи і не намагаючись покращити його під своє бачення. Процес зміни свідомості є тривалим, в певних питаннях він повинен йти роками, в деяких – десятиліттями, а для виправлення окремих моментів недостатньо й зміни двох поколінь. І само собою зрозуміло, що для такого докорінного перетворення вимагається не лише час, але й певні – доволі широкі ресурси впливу, великий інструментарій, який у наші руки може надати виключно державна влада. Але захоплювати її, одночасно намагаючись змінити більшість – шлях хибний із самого початку: поки ми будемо застосовувати всі наші сили на зміну суспільства, представники паразитарного класу будуть апелювати до тих якостей, які вже наявні, і тому завжди переграватимуть нас – адже кожному

лежить, коли його приймають таким, яким він є.

«Вістрям змагу за соціально-економічні інтереси робітництва повинна стати профспілка, що буде об'єднувати трудящих по всіх українських теренах»

Отже, і нам слід йти за настановами нашого Провідника, звертаючись до тих потреб робітництва, які вже у нього наявні, не намагаючись на першому етапі творити нових, поки не задоволено старі. Цими наявними потребами, безумовно є базові матеріальні потреби: гідного рівня оплати праці, достатнього і якісного відпочинку, доступного медичного забезпечення, гарантованого соціального захисту, можливість вийти на пенсію до вичерпання усіх фізичних ресурсів організму.

Такий напрямок, така спрямованість нашої боротьби неодмінно знайде найширший відгук в серцях українських робітників, а вирішення цих питань відкриє шлях до повернення українського робітництва у лоно нашої культури та традиції, стане надійним підґрунтям для гордості кожного за нашу національну державу.

І третє питання, що завжди слідує за кожним «що?»: як нам не лише голосливо апелювати до соціально-економічних потреб

українського робітництва, але і задовольнити їх, хоча б частково, щоб продемонструвати нашу правдивість?

Окрім чисто політичної боротьби, що інституалізується у партійних структурах, вістрям змагу за соціально-економічні інтереси робітництва повинна стати профспілка, що буде об'єднувати трудящих по всіх українських теренах, підконтрольних ліберально-олігархічним окупантам.

Сьогоднішній стан законодавства перетворює реальну профспілку на потужний інструмент революційної боротьби, якому для повноти вбивчої сили не вистачає лише повноцінного права на страйк. Тому саме виборювання цього права повинно стати однією з центральних вимог соціал-націоналістичного профспілкового руху на першому етапі.

А от кінцевою метою цього руху повинно стати поширення робітничого самоврядування: перехід до рук робітників ряду державних, комунальних та приватних підприємств, розгортання кооперативного руху.

Із Холодним Яром в серці, із робітничим самоврядуванням на стягах, ми йдемо на боротьбу з неоліберальними та неоліберальними окупантами, впевнені у нашій перемозі, яка є питанням буття чи небуття самої нашої Нації.

Імовірність міжнародної ізоляції України як шанс і ризик

Ігор Загребельний

Української держави немає. І її можливо здобути виключно революційним шляхом. З перспективи війни перед нами постає два основних варіанти здійснення націоналістичної революції.

Перший передбачає революційну ліквідацію режиму внутрішньої окупації під час війни. Це найбільш ризикований варіант. Проте може статися так, що він є єдиним сценарієм порятунком української державності.

Такий варіант може бути реалізованим або з ініціативи самих націоналістів та військових, або ж як необхідність в умовах виникнення стихійного бунту (який необхідно буде очолити, бо інакше він матиме руйнівні наслідки).

Другий варіант передбачає запуск революційного сценарію після війни (зрозуміло, що для того, аби війна закінчилася хоч якоюсь українською перемогою, нинішню антиукраїнську владу необхідно тримати в страху). Цей варіант може бути реалізованим у двох стратегіях. Стратегія перша: перманентний тиск на владу із подальшим просуванням націоналістів в органи влади та імплементацією національної ідеї в політичну систему України. Сценарій другий: різкий революційний акт зі встановленням того, що можна назвати націоналістичною диктатурою.

Розмірковуючи про перспективи української революції, необхідно розуміти, в яких умовах ми змуше-

ні жити і боротися. Безперечно, нашим ворогом була і продовжує бути імперська Москва. Проте потрібно розуміти, що демоліберальний Захід так само не прийме української революції, як і Кремль.

За таких умов неважко передбачити можливість міжнародної ізоляції України. Така ізоляція – це величезний виклик і чималий ризик. Проте це також шанс для України. Націоналістична революція повинна ствердити повноцінну суб'єктність української державності. Водночас міжнародна ізоляція розв'яже українським націоналістам руки, даруючи можливість втілити в життя всі ідеї, спрямовані на забезпечення стратегічних інтересів української нації.